

ΜΙΚΑΕΛ
ΚΑΤΣ
ΚΡΕΦΕΛ

ΑΓΝΩΣΤΟΙ
ΟΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΡΑΟΥΝ
ΒΙΒΛΙΟ II

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SAVNET
Από τις Εκδόσεις Lindhardt og Ringhof, Κοπεγχάγη 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο αγνοούμενος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Michael Katz Krefeld
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Λύο Καλοβυρνάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δημήτρης Πήχας
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Michael Katz Krefeld, 2014

Published by agreement with Salomonsson Agency.

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Tony Watson/Arcangel,
Pablo Scapinachis Armstrong /123rf, Pavel Devin/123rf

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1540-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1541-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfoosi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΙΚΑΕΛ ΚΑΤΣ ΚΡΕΦΕΛ

Ο ΑΓΝΟΥΜΕΝΟΣ

ΟΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΡΑΟΥΝ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

*Μετάφραση από τα δανικά:
Λύο Καλοβυρνάς*

“All along the watchtower,
Princes kept the view,
While all the women came and went,
Barefoot servants, too.”

BOB DYLAN

*Στη Λις, την καλύτερη φίλη μου, την πιο όμορφη σύζυγο,
που σημαίνει τα πάντα για μένα.*

1

Η βροχή έπεφτε δυνατά πάνω στο πεταλοειδές κτίριο της φυλακής. Επικρατούσε ησυχία μες στη νύχτα. Στην κοντινότερη σκοπιά του περιμετρικού τοίχου οι σιλουέτες των σκοπών διαγράφονταν καθώς βάδιζαν πίσω από τα ψηλά, θολά παράθυρα του φυλακίου. Κάτω από τη σκοπιά, μπροστά στην κεντρική πύλη, στέκονταν τέσσερις στρατιώτες της 14ης Μεραρχίας, με τα τουφέκια τους να κρέμονται χαλαρά από τον ώμο. Ήταν μια ήρεμη νύχτα, χωρίς νέες αφίξεις φυλακισμένων. Οι άντρες είχαν πιάσει κουβέντα, ενώ κάλυπταν με τη χούφτα τα αναμμένα τσιγάρα τους για να τα προφυλάξουν από τη βροχή, με αποτέλεσμα κάθε φορά που κάπνιζαν να φωτίζεται η παλάμη τους.

Στον πρώτο όροφο του Κτιρίου Β ο συνταγματάρχης Χάουσερ σταμάτησε στην είσοδο της αίθουσας ανακρίσεων και κοίταξε το κόκκινο φως στο ταβάνι. Ήταν τριάντα πέντε χρονών, αλλά το ρυτιδιασμένο πρόσωπό του τον έκανε να φαίνεται πολύ μεγαλύτερος. Φορούσε πολιτικά ρούχα και η βροχή είχε μουσκέψει το μακρύ παλτό του, που έφτανε ως τα πόδια του. Βημάτιζε πέρα-δώθε με ανυπομονησία, ενώ έτριβε τα χέρια του νευρικά μες στα μαύρα δερμάτινα γάντια του. Όλη η κυκλοφορία στη φυλακή ήταν ρυθμισμένη με φώτα, έτσι ώστε όταν ένας κρατούμενος μεταφερόταν από το κελί του σε μια από τις αίθουσες ανακρίσεων, να μην έρχεται σε επαφή με κανέναν άλλο άνθρωπο εκτός από τον υπεύθυνο της ανάκρισης. Αυτή η συστηματική απομόνωση είχε σχεδιαστεί με προσοχή, και παρότι και ο Χάουσερ συμφωνούσε με τον κανονισμό, τον εκνεύριζε που τώρα ανα-

γκαζόταν να περιμένει. Την επόμενη στιγμή, όταν ο κρατούμενος μεταφέρθηκε αλλού, το φως άλλαξε από κόκκινο σε πράσινο. Ο Χάουσερ, που είχε ύψος σχεδόν δύο μέτρα, έστριψε στη γωνία και προχώρησε στον στενό, μακρύ διάδρομο, όπου βρίσκονταν οι αίθουσες ανακρίσεων αριστερά και δεξιά, με τις ηχομονωμένες, ερμητικά κλεισμένες πόρτες τους.

Παρότι ήταν αργά, χρησιμοποιούνταν σχεδόν και οι εκατόν είκοσι αίθουσες ανακρίσεων, που ήταν διαμοιρασμένες σε τρεις ορόφους. Αυτός ήταν ένας άλλος κανονισμός του σωφρονιστικού ιδρύματος Χοχενσενχάουζεν: να μην αφήνεις τους κρατούμενους να ηρεμήσουν ούτε στιγμή τη νύχτα.

Ο Χάουσερ ξεκλείδωσε την πόρτα του τελευταίου γραφείου στον διάδρομο και άναψε το φως της οροφής. Η αίθουσα ήταν λιτή: περιείχε μόνο ένα γραφείο, δύο καρέκλες και μια αρχαιοθήκη. Ήταν ολόγεια με τις άλλες εκατόν δεκαεννέα αίθουσες. Παρόλο που εργαζόταν σε αυτό το ίδρυμα πάνω από έξι χρόνια, ποτέ δεν είχε ανακρίνει κρατούμενο εκεί μέσα. Το γραφείο λειτουργούσε απλώς σαν βιτρίνα για τις δικές του, εντελώς ιδιαίτερες ανακριτικές μεθόδους. Ο Χάουσερ πήγε πίσω από το άδειο γραφείο, που έπιανε σχεδόν όλο τον χώρο, και στάθηκε μπροστά στην αρχαιοθήκη, την οποία άνοιξε με ένα μικρό γυαλιστερό κλειδί. Από το πρώτο συρτάρι έβγαλε μια αρμαθιά κλειδιά και τα έχωσε στην τσέπη.

Ύστερα από δύο λεπτά βρισκόταν και πάλι έξω στο προαύλιο. Σήκωσε τον γιακά του και το διέσχισε βιαστικά μες στην καταρρακτώδη βροχή, κατευθυνόμενος προς το πρώην διοικητικό κτίριο της φυλακής, το οποίο πλέον είχε μετατραπεί σε αποθήκη. Στη σκάλα που κατέβαινε στο υπόγειο στεκόταν ένας νεαρός στρατιώτης και φρουρούσε. Όταν είδε τον Χάουσερ, ίσιωσε το κορμί του και τον χαιρέτησε στρατιωτικά. Ο Χάουσερ κατέβηκε την απότομη σκάλα και μπήκε στο υπόγειο. Από τα σκοτάδια βγήκαν δύο από τους ανθρώπους του Χάουσερ. Τους χαιρέτησε με ένα νεύμα και έπειτα και οι τρεις τους προχώρησαν στον διάδρομο, όπου εκατέρωθεν βρίσκονταν στενά κελιά, γεμάτα υγρασία. Όταν προστέθηκε η νέα πτέρυγα της φυλακής, αυτά τα κελιά εκεί

κάτω άρχισαν να χρησιμοποιούνται ως αποθήκες, με εξαίρεση το τελευταίο κελί του διαδρόμου. Αυτό ανήκε στο τμήμα του Χάουσερ, το Ζ. Ελάχιστοι άνθρωποι γνώριζαν την ύπαρξη αυτού του χώρου και τι περιείχε. Ούτε καν ο σύντροφος Μίλκε, ο ανώτατος διοικητής της Κρατικής Ασφάλειας, δεν γνώριζε το παραμικρό για αυτόν τον χώρο, αλλά ούτε και ο σύντροφος Έριχ Χόνεκερ. Πού και πού πληροφορούσαν τα αποτελέσματα που έβγαιναν από εκεί μέσα. Αλλά κι αυτό μόνο πού και πού.

Ο Χάουσερ έβγαλε την αρμαθιά και ξεκλείδωσε. Έβγαλε δύναμη και τράβηξε την πόρτα του κελιού, η οποία πιτσιάρε, κáνοντας τους σκουριασμένους μεντεσέδες να τρίζουν.

Μέσα στο κελί ήταν αναμμένος ένας γυμνός λαμπτήρας, ο οποίος έριχνε ένα κιτρινωπό φως στον στενό χώρο. Παρότι δεν είχε παράθυρα ούτε εξαερισμό, κάποτε φιλοξενούσε ως και είκοσι κρατούμενους ταυτόχρονα, αλλά τώρα το μόνο που υπήρχε εκεί μέσα ήταν ένα μεγάλο μαύρο φέρετρο στη μέση του δωματίου. Το φέρετρο ήταν φτιαγμένο από τέσσερις ατσάλινες πόρτες πλοίου με τις αντίστοιχες κάσες τους, οι οποίες είχαν συγκολληθεί μεταξύ τους, ενώ σε κάθε άκρη είχαν προστεθεί δύο σιδερένιες πλάκες για να το σφραγίσουν. Τις πόρτες τις είχε πάρει ο Χάουσερ από το ναυπηγείο του Ρόστοκ, ενώ είχε βάλει τον σιδερά να τις συγκολλήσει εντελώς μυστικά εκεί κάτω στο κελί. Η πάνω πάνω πόρτα, αυτή που λειτουργούσε σαν καπάκι του φέρετρου, είχε ένα φινιστρίνι, και μες στο λιγοστό φως έμοιαζε σαν μάτι που κοίταζε τον Χάουσερ νωθρά. Από τη δεξιά πλευρά του φέρετρου εξείχε ένα παχύ λάστιχο που έφτανε σε μια βρύση στον πλησιέστερο τοίχο. Εξαιτίας της κακής σύνδεσης της μάνικας με τη βρύση, είχε σχηματιστεί μια λιμνούλα από νερά στο πάτωμα. Ο Χάουσερ πέρασε από πάνω της και πήγε στο φέρετρο. Έσκυψε από πάνω από το σκουριασμένο καπάκι, όπου η μαύρη μπογιά είχε ξεφτίσει σε πολλά σημεία, και έτριψε με το γάντι του το φινιστρίνι. Έπειτα έκανε το χέρι του γροθιά και χτύπησε δυνατά το τζάμι. Το μπαούλο τραντάχτηκε δυνατά από μέσα, με αποτέλε-

σμα το νερό που υπήρχε εκεί να καταβρέξει το φινιστρίνι. Ο Χάουσερ ξαναχτύπησε το τζάμι, και μεμιάς ένα κατάγλωμο, πρησμένο πρόσωπο φάνηκε μέσα στο σκοτάδι. Ένας άντρας με κατακόκκινα μάτια κοίταξε τον Χάουσερ τρελαμένα.

«Μόνο οι αθώοι κοιμούνται», μουρμούρισε ο Χάουσερ.

2

Ο Μόενς άνοιξε τη βρύση του νεροχύτη και ξέπλυνε τον χυλό βρόμης που είχε απομείνει στο πιάτο του. Πήρε το βουρτσάκι για να καθαρίσει τα τελευταία αποφάγια· οι γρόμποι διαλύθηκαν και εξαφανίστηκαν στον μεταλλικό νεροχύτη. Η ώρα ήταν επτά παρά δέκα· από το διπλανό διαμέρισμα άκουγε τους γείτονες να φιλοτσακώνονται και ένα παιδί να κλαίει. Ο Μόενς σκούπισε τα χέρια του στην πετσέτα και κοιτάχτηκε για να βεβαιωθεί ότι δεν είχε πιτσιλίσει το λευκό του πουκάμισο. Πήγε και άνοιξε το ψυγείο και άρχισε να αδειάζει το περιεχόμενο σε μια σακούλα σκουπιδιών, την οποία έβγαλε έξω στον διάδρομο και την πέταξε στο φρεάτιο απορριμμάτων. Όταν επέστρεψε στο διαμέρισμα, πήγε στο μπάνιο και έβαλε την οδοντόβουρτσά του και μια μισοτελειωμένη οδοντόκρεμα σε ένα νεσεσέρ, στο οποίο είχε βάλει τα στοιχειώδη το προηγούμενο βράδυ. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Χτένισε τα αδύναμα μαλλιά του για να φανεί το μέτωπό του και έβγαλε τα χοντροκομμένα γυαλιά του για να τρίψει τα κουρασμένα μάτια του. Ήταν σαράντα δύο χρονών, αλλά ένιωθε σαν να πλησίαζε στο τέλος της ζωής του. Το πλαδαρό πρόσωπό του έδειχνε εύγλωττα τον ανθυγιεινό τρόπο ζωής του, ο οποίος συμπεριλάμβανε υπερβολικές ποσότητες φασιφούντ και ελάχιστη γυμναστική. Ζύγιζε τουλάχιστον είκοσι κιλά παραπάνω απ' ό,τι έπρεπε, και το πολύ μεγάλο κοστούμι που φορούσε σήμερα τον έκανε να φαίνεται ακόμα πιο ογκώδης. Σύντομα, όμως, όλα θα τελειωναν. Ήθελε να αρχίσει να ζει υγιεινά και να γυμνάζεται. Κι αυτό σήμερα θα το άλλαζε. Έκανε μεταβολή και πήγε στο υπνο-

δωμάτιο, όπου πάνω στο κρεβάτι ήταν ανοιγμένη μια βαλίτσα. Έριξε μέσα το νεσεσέρ, δίπλα στα ρούχα και στη διάφανη πλαστική σακούλα με την ξανθιά περούκα και τα μαύρα γυαλιά ηλίου, τα οποία είχε αγοράσει για να μεταμφιεστεί όταν ερχόταν η ώρα. Ύστερα από πέντε λεπτά στεκόταν στην κύρια είσοδο, με το παλτό του και τον μαλακό δερμάτινο χαρτοφύλακά του στο ένα χέρι και τη βαλίτσα στο άλλο. Έριξε μια τελευταία ματιά στο διαμέρισμα προτού κλείσει την πόρτα, βέβαιος πως, ανεξάρτητα από το πώς θα εξελισσόταν η σημερινή ημέρα, δε θα επέστρεφε ποτέ ξανά εκεί.

Ο Μόενς συνέχισε στην Οουαγκέδεν όουεν Βένεδ*, όπου η πρωινή ομίχλη δεν είχε διαλυθεί ακόμα, αλλά σκέπαζε το κανάλι του Κρεστιανσχάουν με τα αγκυροβολημένα σκάφη κατά μήκος της προβλήτας. Ο ήχος που έβγαζαν οι μικροί πλαστικοί τροχοί της βαλίτσας ήταν εκνευριστικός και ξύπνησε ένα αγγλικό μπουλντόγκ που κοιμόταν στο κατάστρωμα ενός από τα κοντινότερα σκάφη. Ο σκύλος γάβγιζε αγριοκοιτάζοντας τον Μόενς, ο οποίος αποτραβήχτηκε γρήγορα στην άλλη μεριά του δρόμου. Καθώς περνούσε μπροστά από το εστιατόριο Φετκέλα, όπου ένα μικρό τσούρμο αστέγων κάθονταν έξω και έπιναν καφέ, ένας ξεδοντιασμένος άντρας τον χαιρέτησε και έγενεψε στη βαλίτσα. «Καλό ταξίδι», φώναξε.

Ο Μόενς δεν απάντησε, μονάχα επιτάχυνε το βήμα του.

Λίγο αργότερα τράβηξε τη βαλίτσα του στον πεζόδρομο της πλατείας του Κρεστιανσχάουν και σταμάτησε στη στάση λεωφορείων μπροστά στο αρτοποιείο Λαουγκεχούσεδ, απ' όπου μύριζε ζεστό ψωμί. Ελάχιστοι γνώριζαν ότι κάποτε εκεί υπήρχε μια φυλακή, και ο Μόενς απόδιωξε κι αυτός τη σκέψη. Κοίταξε με ανυ-

* Overgaden oven Vandet και Overgaden neden Vandet είναι οι δύο δρόμοι από τη μία και την άλλη μεριά του καναλιού του Κρεστιανσχάουν στην Κοπεγχάγη και σημαίνουν «ο δρόμος του καναλιού πάνω από το νερό» και «ο δρόμος του καναλιού κάτω από το νερό». (Σ.τ.Μ.)

πομνησία το ρολόι του· είχε ακόμα δύο λεπτά μέχρι να περάσει το 9Α. Οι άνθρωποι που περίμεναν γύρω του άρχισαν να μαζεύουν τα πράγματά τους, και ο Μόενς κυριεύτηκε από μια δυσάρεστη αίσθηση κλειστοφοβίας, νιώθοντας τον ιδρώτα να σχηματίζεται στο μέτωπό του. Έπρεπε οπωσδήποτε να ελέγξει τη νευρικότητά του. Παλιότερα υπέφερε από διογκωμένους ιδρωτοποιούς αδένες και ιδρώνε ακόμα και με την παραμικρή σύγχυση, αλλά σήμερα έπρεπε οπωσδήποτε να είναι η προσωποποίηση της ψυχραιμίας. Εκείνη τη στιγμή σταμάτησε το λεωφορείο μπροστά του και άνοιξαν οι πόρτες. Ένιωσε το ανυπόμονο σπρώξιμο από τους πίσω του και ανέβηκε στο γεμάτο λεωφορείο.

Προχώρησε όπως όπως στο σημείο κοντά στη μεσαία έξοδο και στάθηκε όσο πιο κολητά στην πόρτα γινόταν, ώστε να ανασαιίνει λίγο φρέσκο αέρα κατά τη διαδρομή. Καθώς, όμως, διέσχιζαν το κέντρο της πόλης και έμπαιναν κι άλλοι επιβάτες, σιγά σιγά σπρώχτηκε πιο πίσω, όπου ο αέρας ήταν βαρύς, και δυσκολευόταν να αναπνεύσει. Ένιωθε ότι πολλοί από τους συνεπιβάτες κοίταζαν αυτόν και τη μαύρη βαλίτσα του, ότι όλοι είχαν καταλάβει το σχέδιό του και ότι ήταν μόνο θέμα χρόνου πότε κάποιος θα καλούσε την αστυνομία. Ένιωσε ξανά τον πανικό να τον κυριεύει. Του ερχόταν μια ακατανίκητη ορμή να τους κάνει όλους στο πλάι με τη βία, για να φτάσει στην πόρτα και να πηδήξει έξω. Όμως συγκρατήθηκε, έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να ηρεμήσει την αναπνοή του.

Όταν το λεωφορείο επιτέλους έφτασε στον Κεντρικό Σιδηροδρομικό Σταθμό, κατέβηκε ανακουφισμένος και ακολούθησε τη ροή ταξιδιωτών προς τις πλατιές σκάλες που οδηγούσαν στην αίθουσα αφίξεων. Η ναυτία από τη διαδρομή με το λεωφορείο είχε αρχίσει να φεύγει και αντικαταστάθηκε από την ένταση της αδρεναλίνης που κατέκλυζε στο σώμα του. Ο Μόενς διέσχισε τη μεγάλη αίθουσα και πήγε στην υπηρεσία φύλαξης αποσκευών, που έβλεπε στη Ρεβέντλους Γκέδε. Πέρασε μπροστά από τον μικρό χώρο των φυλάκων, γνωρίζοντας ότι ο πρώτος φύλακας θα έπιανε δουλειά σε μία ώρα. Το χλωμό φως από τους λαμπτήρες φθορίου στην οροφή έπεφτε στις ατέλειωτες σειρές από μεταλλικά

ντουλάπια, κάνοντας την υπηρεσία φύλαξης αποσκευών να μοιάζει με νεκροτομείο. Κρατούσε το κεφάλι του σκυφτό και κοίταζε το πάτωμα, αποφεύγοντας τις κάμερες στο ταβάνι. Η αστυνομία πιθανώς θα μπορούσε να τον αναγνωρίσει από τις φωτογραφίες, αλλά μέχρι τότε αυτός θα είχε φύγει για τα καλά. Βρήκε ένα ελεύθερο ντουλάπι και έβαλε μέσα τη βαλίτσα του. Πλήρωσε τις εξήντα κορόνες που στοίχιζε η φύλαξη για είκοσι τέσσερις ώρες. Αν όλα πήγαιναν καλά, θα επέστρεφε προτού πάει πέντε. Φυσικά, μόνο αν όλα πήγαιναν καλά...

Χρησιμοποίησε το ίδιο εισιτήριο λεωφορείου και κάθισε σε μια από τις μπροστινές θέσεις. Το λεωφορείο 9Α ήταν σχεδόν άδειο. Αντιθέτως, είχε αυξηθεί η πρωινή κίνηση και το λεωφορείο διέσχιζε το κέντρο της πόλης πιο αργά. Ξανακοίταξε το ρολόι του. Ήταν οχτώ παρά είκοσι. Σε έξι λεπτά θα βρισκόταν και πάλι στην πλατεία του Κρεστιανσχάουν και από κει θα είχε μπόλικη ώρα στη διάθεσή του για να περπατήσει τα περίπου οχτακόσια μέτρα μέχρι την Μπρόμπεας Γκέδε. Στις 7:59 θα χτύπαγε την κάρτα του στη δουλειά του, ακριβώς όπως έκανε εδώ και σχεδόν είκοσι χρόνια. Κανείς από τους συναδέλφους του δε θα υποψιαζόταν το παραμικρό. Όλα θα γίνονταν απολύτως φυσιολογικά. Χαμογέλασε με τη σκέψη. Εκείνη τη στιγμή το λεωφορείο σταμάτησε στη μέση της γέφυρας Κνίπελσμπερ. Κοίταξε μπροστά του και παρατήρησε από το τζάμι την ασπροκόκκινη μπάρα να κατεβαίνει και να κλείνει τον δρόμο. Τότε ακούστηκε η σειρήνα και ο Μόενς κοίταξε τη σπαστή γέφυρα και τον δρόμο να σηκώνονται στον αέρα, σαν να οδηγούσαν κατευθείαν στον συννεφιασμένο ουρανό.

Δεν μπορούσε να συμβαίνει αυτό! Δεν έπρεπε να συμβεί! Δε χωρούσε ο νους του την ατυχία του. Αυτό που συνέβαινε τώρα δεν το είχε υπολογίσει στο κατά τα άλλα εξονυχιστικά οργανωμένο σχέδιό του. Κοίταξε πανικόβλητος το ρολόι του· ήταν ήδη οχτώ παρά τέταρτο. Κοίταξε έξω από το παράθυρο το λιμάνι, όπου μια τρικάταρτη σκούνα πλησίαζε αργά αργά τη γέφυρα. Ο Μόενς καταράστηκε από μέσα του το παλιό ιστιοπλοϊκό. Έβρισε το πλή-

ρωμα που βρισκόταν στο κατάστρομα και χαιρετούσε τους πεζούς και τους ποδηλάτες, οι οποίοι είχαν στηθεί στα κιγκλιδώματα και απολάμβαναν την απρόσμενη θέα του ωραίου καραβιού.

Στις 8:04 ο Μόενς βγήκε τρέχοντας από το λεωφορείο στη στάση στην πλατεία του Κρεστιανσχάουν. Με τον χαρτοφύλακα στο χέρι, πήρε την Ντρόνινγκς Γκέδε. Δε θυμόταν πότε είχε τρέξει τελευταία φορά – αν έκρινε από το ατσούμπαλο τρέξιμό του, μάλλον και το σώμα του το είχε ξεχάσει προ πολλού. Όταν επιτέλους έφτασε στην Μπρόμπεας Γκέδε, αναγκάστηκε να σταματήσει για να ξελαχανιάσει. Ίσιωσε τα ρούχα του στα γρήγορα και σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του προτού μπει στην ανοιχτή πύλη του κτιρίου που στέγαζε την Εταιρεία Λαουρίτσεν. Οι εργάτες της εταιρείας είχαν φύγει για τις οικοδομές εδώ και ώρα, κι έτσι η μικρή αυλή δεν είχε καθόλου αυτοκίνητα. Μέσα στο εργαστήριο ο Μόενς πρόσεξε δύο σιδηρουργούς να δουλεύουν. Ανέβηκε βιαστικά τη σκάλα μέχρι τον πρώτο, όπου βρισκόταν το λογιστήριο. Άνοιξε την πόρτα και πήρε τη μικρή κάρτα του με το όνομά του από δίπλα στο ρολόι. Ο Μόενς εργαζόταν για μια παλιά επιχείρηση, με παλιές παραδόσεις και εξίσου παλιά συστήματα, απαρχαιωμένα. Ακούστηκε ένα κλακ όταν τη χτύπησε και η σφραγίδα έγραψε 8:19. Δεν είχε ξανασυμβεί ποτέ να φτάσει στη δουλειά τόσο αργοπορημένος.

«Σε πλάκωσε το πάπλωμα;»

Ο Μόενς έκανε μεταβολή και αντίκρισε τον Κάστεν Χολτ, τον διευθυντή πωλήσεων. Ο Κάστεν ήταν τριάντα πέντε χρονών, μαυρισμένος και με κοντά πόδια, θαρρείς και μόνο ο κορμός του είχε πάρει τις σωστές διαστάσεις. Είχε μια παλιά Chevrolet Camaro για την οποία μιλούσε ασταμάτητα. Γι' αυτό συνήθως τον έλεγαν Καμάρο Κάστεν ή σκέτο Κακά – το οποίο δεν τον ενοχλούσε καθόλου.

Ο Κάστεν τον κοίταξε. «Έχεις καταϊδρώσει, Μόενς. Άρρωστος είσαι;»

«Έχω ιδρώσει;» Ο Μόενς σκούπισε γρήγορα το μέτωπό του

και ξανάβαλε την κάρτα του στη θέση της. «Καθόλου», απάντησε. «Τι λες, Κακά;»

«Έχεις σταγόνες στο πρόσωπο».

Ο Μόενς κούνησε το κεφάλι του και κατευθύνθηκε βιαστικά προς το γραφείο του, νιώθοντας το βλέμμα του Κάστεν στην πλάτη του.

Είδε τις στοίβες από αποδείξεις και παραστατικά που του είχαν φορτώσει πάνω στο γραφείο του. Στην πραγματικότητα, όλα αυτά έπρεπε να τα καταχωρίζει μια από τις κοπέλες του λογιστηρίου, όχι αυτός. Δική του δουλειά ήταν να ασχολείται με τη συνολική λογιστική διαχείριση της εταιρείας και να φροντίζει ώστε αν κάποιος λογαριασμοί δε συμφωνούν, τουλάχιστον να παρουσιάζονται σωστά και ωραία στην Εφορία. Με αυτή την έννοια, ανήκε στον δημιουργικό τομέα. Κάθισε βαριά στη φθαρμένη καρέκλα του, η οποία έτριξε από το βάρος του.

Όλος ο σχεδιασμός του είχε χαλάσει εξαιτίας μιας σηκωμένης σπαστής γέφυρας. Μήπως τον υποψιάστηκε ο Καμάρο Κάστεν ή ήταν άραγε η δική του φαντασία; Ο Μόενς σκέφτηκε το μπουλντόγκ στο κατάστρωμα, το οποίο τον είχε αγριοκοιτάξει. Ήταν ένας κακός οϊωνός, σαν μήνυμα από την κόλαση. Αλλά ήταν αναγκασμένος να συνεχίσει. Αν δεν υλοποιούσε το σχέδιό του σήμερα, δε θα γλίτωνε ποτέ.

3

Ο Χάουσερ έστριψε το στρογγυλό πόμολο, με αποτέλεσμα τα επίσχεστρα της πόρτας να σκληρίσουν καθώς άνοιγε το φέρετρο. Έπιασε και με τα δύο χέρια το πόμολο και τράβηξε την πόρτα, αφήνοντάς την να πέσει βαριά στη μια πλευρά. Από μέσα αναδύθηκε η μπόχα ούρων. Η χλωμή, στρουμπουλή μορφή που βρισκόταν μισοβυθισμένη στο βρόμικο νερό τινάχτηκε προς τον Χάουσερ. Το περιλαίμιο και οι δερμάτινες πιάστρες που φορούσε ο άντρας στους καρπούς ήταν στερεωμένα με αλυσίδες στον πάτο του φέρετρου, κρατώντας τον δέσμιο. Ο Χάουσερ κοίταξε τον μεγαλόσωμο άντρα, που ήταν γύρω στα εξήντα. Το δέρμα του φαινόταν διάφανο και έτοιμο να διαλυθεί, ύστερα από τις τόσες μέρες που είχε περάσει μες στο νερό. Οι μαύρες τρίχες στους ώμους και στα μέλη του έμοιαζαν με τσουρομαδημένη γούνα. «Βγάλε με από δω μέσα... σε ικετεύω...» τραύλισαν τα μελανιασμένα χείλη του.

«Κρατούμενε, την ταυτότητά σου».

Ο άντρας κοίταξε τον Χάουσερ εκλιπαρώντας τον. «Αριθμός 1-6-6... Άσε με να φύγω, σε παρακαλώ!»

«Με μεγάλη μου χαρά», απάντησε ο Χάουσερ. «Τι νομίζεις, απολαμβάνω να περνάω την ώρα μου εδώ κάτω;»

Ο άντρας είπε όχι με ένα νεύμα του κεφαλιού.

Ο Χάουσερ έβγαλε την αρμάθα με τα κλειδιά από την τσέπη του. Ο άντρας κοίταξε τα κλειδιά σαν υπνωτισμένος ενώ προσπαθούσε να σηκώσει το μπράτσο του προς τον Χάουσερ, αλλά ήταν ακινητοποιημένο στην κλειδωμένη πιάστρα.

«Πρώτα, όμως, θα μου πεις την αλήθεια».

«Μα... σ' την είπα ήδη».

Ο Χάουσερ κούνησε το κεφάλι του. «Τρεις μήνες τώρα λες ψέματα στις ανακρίσεις. Κάθε φορά σε πιάνουν να λες το ένα ψέμα μετά το άλλο. Σου έδωσαν τσιγάρα και καφέ, ήταν φιλικοί μαζί σου, κι όμως εσύ... Ή ίσως ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο επέλεγες να ψεύδεσαι. Γι' αυτό και σε έφεραν σε μένα».

«Μα είμαι αθώος! Δεν ξέρω καν για ποιο πράγμα κατηγορούμαι. Δε μου είπαν!»

«Ξέρεις πολύ καλά για ποιο πράγμα είσαι ένοχος. Δε χρειάζεται να σου εξηγήσουμε. Αντί όμως να επιδείξεις μετάνοια και να ομολογήσεις, εσύ επέλεξες να πεις ψέματα. Κοίτα πού έχεις καταλήξει τώρα μ' αυτή την τακτική».

Ο άντρας προσπάθησε ν' αλλάξει στάση μες στο φέρετρο και ν' απλώσει τα πόδια του, αλλά ο στενός χώρος και οι αλυσίδες τον εμπόδιζαν.

«Τους είπα την αλήθεια».

«Δηλαδή εννοείς ότι λέω ψέματα;» είπε ο Χάουσερ, στρέφοντας το βλέμμα του από τα κλειδιά στον άντρα.

«Όχι... αλλά... δεν ξέρω τι σου είπανε. Όμως εγώ απάντησα ειλικρινά. Όλα τα είπα. Στον λόγο της τιμής μου! Δεν έχω τίποτα να κρύψω. Σε ικετεύω... δεν αντέχω άλλο...» Άρχισε να κλαίει με λυγμούς, και τα μικρά του στήθη πάλλονταν στον ρυθμό του κλάματός του.

«Λέο!» φώναξε ο Χάουσερ.

Ο Λέο σταμάτησε να σιγοκλαίει, εμφανώς σασιτισμένος που από τη στιγμή της σύλληψής του ένας άνθρωπος επιτέλους τον φώναξε με το όνομά του και δεν αναφέρθηκε σε αυτόν με έναν αριθμό.

«Το ότι βρισκόμαστε σε αυτή την κατάσταση είναι αποκλειστικά από δική σου υπαιτιότητα. Αν έλεγες αμέσως την αλήθεια, δε θα κατέληγες εδώ κάτω. Θα βρισκόσουν ήδη στο σπίτι σου, με τη γυναίκα σου, την Γκέρντα, και τα παιδιά σου, τον Γιόχαν και τον μικρό Στέφαν. Θα ξέραμε ότι μπορούμε να βασιζόμαστε πάνω σου και θα μας βοηθούσες. Θα μας βοηθούσες να πολεμήσουμε τους ταξικούς προδότες και τους κατασκόπους των φασι-

στών. Όλους εκείνους που απειλούν το κόμμα και την πατρίδα. Απλό δεν είναι; Εσύ όμως επέλεξες να το περιπλέξεις...»

«Μ' αφού θέλω να βοηθήσω!»

«Μη με διακόπτεις!»

Ο Λέο δάγκωσε το χείλος του και χαμήλωσε το βλέμμα στα θολά νερά.

«Ο μόνος λόγος που κάθομαι και σου μιλάω τώρα –και δε σε αφήνω να πνιγείς μες στα κόπρανά σου– είναι επειδή σε μένα δεν έχεις πει ψέματα ακόμα. Είμαι διατεθειμένος να ξεχάσω όλα τα ψέματα που είπες στους συνεργάτες μου. Όλο τον χρόνο που μας σπατάλησες. Όλη την εμπιστοσύνη μας που πρόδωσες. Γι' αυτό, λοιπόν, σκέψου το καλά τώρα, Λέο. Ζύγισε τα λόγια σου πολύ προσεκτικά». Ο Χάουσερ ζάρωσε το μέτωπό του, και τα φρύδια του ενώθηκαν σαν σκιά πάνω από τη μύτη του. «Ειλικρινά, δεν ανέχομαι τα ψέματα! Τα απεχθάνομαι! Νιώθω βρόμικος κάθε φορά που ακούω κάποιον να μου λέει ψέματα». Ο Χάουσερ έσκυψε μπροστά και στηρίχτηκε στο χείλος του φέρετρο. Η αρμάθα με τα κλειδιά που κρατούσε στο χέρι χτύπησε πάνω στο μέταλλο, κάνοντας τον Λέο να ρίξει μια κλεφτή ματιά. Ο Χάουσερ χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του. «Καταλαβαίνεις τη δυσαρέσκειά μου;»

Ο Λέο κατένευσε με ζέση, κάνοντας τις αλυσίδες να τρίζουν. «Τι... τι θέλεις να μάθεις;» ψέλλισε.

«Τι σε πληρώνουν όλοι αυτοί που βοηθάς να το σκάσουν;»

Το βλέμμα του Λέο πετάρισε. «Δεν... δεν ξέ–»

«Πρόσεξε τι θα πεις, γιατί μπορεί να είναι τα τελευταία σου λόγια. Αν πεις ψέματα, θα κλείσω το φέρετρο και θα σ' αφήσω να πνιγείς μες στο ίδιο σου το κάτουρο».

«Χίλια δολάρια!» φώναξε. «Κάποιες φορές παραπάνω. Εξαοράτα απ' τα έξοδα».

«Πού σκάβουν τώρα οι άνθρωποί σου το επόμενο τούνελ;»

Ο Λέο δίστασε, ανασαίνοντας βαριά.

«Πού, Λέο;» Ο Χάουσερ έπιασε το καπάκι του φέρετρο σαν να ετοιμαζόταν να το κλείσει.

«Στη Ρουπίνερ Στράσε, στο 18. Έχει ένα συνεργείο αυτοκινήτων εκεί».

Ο Χάουσερ κατένευσε και κοίταξε τον χώρο με βλέμμα σκεπτικό. «Νομίζω ότι το ξέρω. Αναλαμβάνουν δουλειές για τον στόλο αυτοκινητών του Υπουργείου Εσωτερικών, σωστά;»

Ο Λέο κατένευσε γρήγορα. «Όταν ξεκινήσαμε, ήταν πολύ καλή βιτρίνα. Μας βοηθούσαν υψηλά ιστάμενοι του κόμματος. Όλοι θέλουν να φύγουνε πια».

«Πόσο, έχετε φτάσει;»

Ο Λέο σήκωσε τους ώμους του. «Αυτό δεν το ξέρω. Αλλά είναι το μακρύτερο τούνελ που έχουμε σχεδιάσει, εκατόν σαράντα έξι μέτρα». Ακούστηκε σχεδόν περήφανος. «Μας είχαν μείνει ακόμα γύρω στα σαράντα μέτρα όταν... όταν με έπιασαν. Αν τα παιδιά δεν το παράτησαν και δεν το έβαλαν στα πόδια, πιστεύω ότι θα πρέπει να το έχουν τελειώσει».

Ο Χάουσερ σηκώθηκε από το φέρετρο. «Πόσους προδότες υπολόγιζες να βοηθήσεις να το σκάσουν;»

«Γύρω στους πεντακόσιους, ίσως παραπάνω. Στις μέρες μας είναι πια σαν ν' ανοίγεις υπόγεια θυγατρική της Interflug*. Συγγνώμη, αλλά αυτή είναι η πραγματικότητα...»

«Δε χρειάζεται να ζητάς συγγνώμη. Εκτιμώ έναν άνθρωπο που παίρνει τη δουλειά του στα σοβαρά. Ακόμα κι όταν είναι διακινητής ανθρώπων. Διακινητής ανθρώπων και παιδεραστής όπως εσύ».

Ο Λέο έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

«Ναι, βρε Λέο. Τα ξέρουμε όλα. Η υπηρεσία έχει μάτια παντού. Στις κρεβατοκάμαρες, στις πίσω αυλές, στα σκοτεινά πάρκα, στις άδειες αθλητικές εγκαταστάσεις των σχολείων. Σε όλα τα μέρη όπου ηδονίζόσουν με τους Νέους Πρωτοπόρους**. Με όλα τα παιδιά που εκμαύλιζες με γλυκά από τη Δύση».

* Η Interflug ήταν η αεροπορική εταιρεία της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας από το 1963 μέχρι και το 1991, όταν διέκοψε τη δραστηριότητά της μετά την επανένωση των δύο Γερμανιών. (Σ.τ.Μ.)

** Οι Νέοι Πρωτοπόροι, ή Οργάνωση Πρωτοπόρων του Ernst Thälmann, ήταν μια οργάνωση νεολαίας για παιδιά 6-14 ετών στην Ανατολική Γερμανία. Ο Ernst Thälmann ήταν πρώην γενικός γραμματέας του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γερμανίας και εκτελέστηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. (Σ.τ.Μ.)

Ο Χάουσερ ξανάβαλε τα κλειδιά στην τσέπη και έπιασε το καπάκι του φέρετρου.

«Τι πας να κάνεις;» φώναξε ο Λέο. «Σου είπα την αλήθεια!»

«Θα το δούμε αυτό. Μέχρι τότε, θα μείνεις εδώ που είσαι». Ο Χάουσερ έκλεισε με δύναμη το καπάκι. Γύρισε το πόμολο, και ο θόρυβος από τους σκουριασμένους μεντεσέδες έπνιξε το απεγνωσμένο κλάμα του Λέο από μέσα.

* * *

Τρεις ώρες αργότερα, όταν κόντευε να χαράξει και η βροχή είχε κοπάσει, ο Χάουσερ επέστρεψε στη φυλακή του Χοχενσενχάουζεν. Χασμουρήθηκε άγρια όταν μπήκε στο κελί, εμφανώς εξαντλημένος από τη δουλειά του όλη νύχτα. Μαζί με μια μονάδα της 7ης Μεραρχίας, η οποία φρόντιζε τα επιχειρησιακά καθήκοντα της Κρατικής Ασφάλειας, είχε παρακολουθήσει την περιοχή γύρω από το συνεργείο στη Ρουπίνερ Στράσε. Γρήγορα έγινε σαφές ότι, παρά την ξαφνική εξαφάνιση του Λέο, οι άνθρωποι του είχαν συνεχίσει χωρίς διακοπή το σκάψιμο της σήραγγας. Διάφορα άτομα μπαινόβγαιναν στο κτίριο του συνεργείου κατά τη διάρκεια της νύχτας, ενώ νωρίς το πρωί έφυγε ένα φορτηγό με μεγάλο φορτίο κρυμμένο κάτω από έναν μουσαμά· ο Χάουσερ υποψιαζόταν ότι πρέπει να ήταν τα χώματα από το σκάψιμο. Γι' αυτό και δεν υπήρχε πλέον λόγος ν' αφήσουν τον Λέο να περιμένει άλλο. Ο Χάουσερ στάθηκε πλάι στο φέρετρο και κοίταξε μέσα από το φινιστρίνι. Αντίκρισε το ικετευτικό βλέμμα του Λέο μέσα. Ο Χάουσερ ύψωσε τη φωνή του: «Μίλησες με ειλικρίνεια, Λέο. Πρέπει να ήταν λυτρωτικό για έναν άνθρωπο σαν και σένα, που έχει ζήσει όλη του τη ζωή μες στα ψέματα. Υποσχέθηκα να μη σε αφήσω να πνιγείς, κι αυτή την υπόσχεση σκοπεύω να την τηρήσω. Μόνο που υπάρχει ένα πρόβλημα – ο Μίλερ από δω», είπε δείχνοντας έναν άντρα κουρεμένο γουλί που στεκόταν δίπλα στη βρύση. «Ο Μίλερ δε γουστάρει να βγαίνει κανείς ζωντανός από το φέρετρο». Εκείνη τη στιγμή ο Μίλερ άνοιξε τη βρύση, και το νερό άρχισε να τρέχει με δύναμη στο χοντρό λάστιχο και να γε-

μίζει το φέρετρο. Μόλις ο Λέο ένωσε το κρύο νερό να μπαίνει, άρχισε να ουρλιάζει και να τραβάει τις αλυσίδες που τον κρατούσαν δέσμιο.

Ο Χάουσερ του είπε να σωπάσει, κουνώντας το κεφάλι του. «Δε γίνεται αλλιώς. Το φέρετρο είναι το μυστικό μας. Το πιο καλά φυλαγμένο μυστικό του έθνους». Από το φινιστρίνι ο Χάουσερ παρατηρούσε το νερό να ανεβαίνει αργά αργά, μέχρι που κάλυψε το κεφάλι του Λέο. Παρατήρησε τον Λέο να χτυπάει με δύναμη την πλάτη του στον πάτο του φέρετρου και τον κρότο που έκανε κάθε φορά που τρανταζόταν. Όμως ο αγώνας ήταν άνισος – ένας άνθρωπος εναντίον της πελώριας ατσάλινης πόρτας, και στο τέλος οι δυνάμεις του σώθηκαν και στο κελί επικράτησε απόλυτη σιγή. Όταν το φέρετρο γέμισε ως απάνω, άρχισαν να τρέχουν νερά από τις όχι και τόσο ερμητικές συγκολλήσεις στο πλάι, και ο Μίλερ έκλεισε τη βρύση. Ο Χάουσερ έγειρε το κεφάλι και κοίταξε τις τελευταίες μπουρμπουλήθρες που έβγαιναν από το ανοιχτό στόμα του Λέο και ανέβαιναν προς το τζάμι του φινιστρινιού. Οι φυσαλίδες στο κιτρινωπό υγρό θύμισαν στον Χάουσερ την εικόνα μιας φρεσκοσερβιρισμένης βαρελίσιας βερολινέζικης μπίρας, και ξαφνικά τον έπιασε δίψα. Η νύχτα είχε πάει καλά, αφού άλλος ένας προδότης είχε πάψει να υπάρχει, ενώ σύντομα και άλλοι προδότες θα έπαιρναν τη θέση του Λέο.

Ήώρα ήταν δώδεκα και εννέα πρώτα λεπτά. Ο Μόενς καθόταν στο γραφείο του και χτυπούσε νευρικά και ανυπόμονα τα δάχτυλά του πάνω στην επιφάνεια του τραπεζιού. Από το άνοιγμα της πόρτας έβλεπε το στρογγυλό ρολόι με τους ρωμαϊκούς αριθμούς το οποίο κρεμόταν έξω στην υποδοχή. Όταν ο μεγάλος δείκτης πέρασε πάνω από το II –σχεδόν σαν σε αργή κίνηση–, σηκώθηκε από την καρέκλα του. Έπιασε τον διαφανή φάκελο που ήταν αφημένος μπροστά του και έναν μεγαλούτσικο συνδετήρα από το βαζάκι με τα σιλό, τον οποίο και έβαλε στην τσέπη του σακακιού του. Δεν υπήρχε δρόμος επιστροφής πλέον – το πραξικόπημά του εναντίον της Εταιρείας Λαουρίτσεν είχε αρχίσει. Ένα πραξικόπημά το οποίο ονειρευόταν εδώ και πολλά χρόνια και το οποίο του είχε πάρει απίστευτα πολύ καιρό για να το σχεδιάσει μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια. Επιτέλους, θα έπαιρνε εκδίκηση για όλα τα ατελείωτα χρόνια που δούλευε σαν σκυλί για το αφεντικό του, τον Άξελ Πόντους Λαουρίτσεν, υπομένοντας τους εξευτελισμούς του. Κανείς δε θα τον ξανάλεγε χοντρομπάλα, μαλάκα, ηλίθιο, ανίκανο, που ούτε μια πρόσθεση δεν ήξερε να κάνει. Τώρα θα έβλεπαν όλοι πόσο αποφασισμένος ήταν να εκτελέσει το σχέδιό του.

Ο Μόενς βγήκε από το γραφείο του και διέσχισε τη μεγάλη αίθουσα, όπου, όπως ήταν αναμενόμενο, οι καρέκλες των έξι γραφείων ήταν άδειες. Τρεις από τις κοπέλες που εργαζόνταν εκεί πήγαιναν και έτρωγαν μεσημεριανό στο εστιατόριο Όουεν Βένεδ κάθε Τετάρτη και θα επέστρεφαν έπειτα από είκοσι πέντε λε-

πά. Η τέταρτη έλειπε με αναρρωτική και οι άλλες δύο, η Κάρεν και, φυσικά, η Έλεν Τίρεγκοδ, η δική του γραμματέας, πάντοτε έτρωγαν στην καφετέρια στον δεύτερο όροφο. Η Έλεν, η οποία ήταν η πιο συνεπής, σίγουρα θα γυρνούσε όταν το ρολόι θα έδειχνε δωδεκάμισι, οπότε ο Μόενς δεν είχε καθόλου χρόνο για χάσιμο. Προχώρησε στο κλιμακοστάσιο και κατέβηκε στο ισόγειο, όπου βρισκόταν το εργαστήριο. Από την ανοιχτή πόρτα είδε τον Πολωνό επιστάτη, τον Στεφάνιακ, να στέκεται μπροστά στον τώρνο με την πλάτη του γυρισμένη. Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε θόρυβος από την εσωτερική αυλή, καθώς φόρτωναν μια παλέτα στον ανελκυστήρα προϊόντων, ο οποίος βρισκόταν στην εξωτερική πλευρά του κτιρίου. Και οι δύο πόρτες του ανελκυστήρα ήτα ανοιχτές, με αποτέλεσμα να βλέπεις διαμέσου του την αυλή. Ο οδηγός με το κίτρινο μπουφάν ξεφόρτωσε την παλέτα με τις προμήθειες του γραφείου και έκανε όπισθεν με το καρότσι του, κλείνοντας την εξωτερική πόρτα του ασανσέρ. Οι προμήθειες του γραφείου παραδίδονταν κάθε έξι βδομάδες, και ήταν καθήκον του Ρούνε, του κλητήρα της εταιρείας, να τις ανεβάζει με τον ανελκυστήρα στον δεύτερο, όπου βρισκόταν η αποθήκη. Ωστόσο ο Μόενς ήξερε ότι ο Ρούνε πάντα έτρωγε το μεσημεριανό του προτού μπει στον κόπο να κατέβει στο ισόγειο και να κλείσει την πόρτα του ανελκυστήρα. Τώρα ο Μόενς δεν είχε παρά να περιμένει την ουροδόχο κύστη του Στεφάνιακ, ο οποίος δεν άντεχε τα ρεύματα, να τον στείλει στην τουαλέτα, πράγμα που συνέβαινε μια-δυο φορές την ώρα. Από τα επιτόπια βήματα του Στεφάνιακ, ο Μόενς κατάλαβε ότι δε θα περνούσε πολλή ώρα μέχρι να ξεκουμπιστεί.

Έπειτα από άλλα δύο λεπτά αναμονής, ο Στεφάνιακ έφυγε από τον τώρνο, κι έτσι ο Μόενς μπόρεσε να διασχίσει το εργαστήριο απαρατήρητος και να πάει στον ανελκυστήρα. Έκλεισε με προσοχή την πόρτα και πάτησε το κουμπί. Ο παλιός ανελκυστήρας προϊόντων ανέβηκε αργά ίσαμε τον δεύτερο όροφο, όπου ο Μόενς βγήκε στη μικρή εσοχή του στενού διαδρόμου. Από την καφετέρια πιο πέρα ερχόταν η μυρωδιά φαγητού και από την ανοιχτή πόρτα άκουγε τους συναδέλφους του να κουβεντιάζουν. Τέντωσε το κεφάλι και κοίταξε προσεκτικά στην υποδοχή, όπου η

Παουλίνε καθόταν και μιλούσε στο ακουστικό. Τη Λισέτ, την άλλη ρεφρεσιονίστ, δεν την έβλεπε πουθενά. Ωστόσο είχε συνυπολογίσει και την απουσία της Λισέτ στο σχέδιό του και ήξερε ότι αυτή τη στιγμή θα ήταν απασχολημένη κάπου αλλού στο κτίριο.

Προχώρησε στον διάδρομο και πέρασε μπροστά από το σχεδιαστήριο, όπου είχε μείνει μόνο ο Λάσε, ένας από τους βοηθούς των μηχανικών. Ο Λάσε ήταν, ως συνήθως, απολύτως αφοσιωμένος στο να παίζει Counter-Strike στον υπολογιστή του κι έτσι δεν πήρε χαμπάρι τον Μόενς όταν εκείνος πέρασε σιγά σιγά μπροστά από το μεγάλο παράθυρο. Ο Μόενς συνέχισε παρακάτω στον διάδρομο, προς το τελευταίο γραφείο του ορόφου. Σταμάτησε μπροστά στη μαονένια πόρτα με την μπρούτζινη πλακέτα, η οποία σηματοδοτούσε ότι αυτό ήταν το γραφείο του διευθυντή της εταιρείας, του Άξελ Πόντους Λαουρίτσεν. Ο Μόενς ακούμπησε το αυτί του στην πόρτα και αφουγκράστηκε προτού πιέσει απαλά το πόμολο και διαπιστώσει ότι η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Έβγαλε τον πλαστικό φάκελο και έσκυψε. Με μια σβέλτη κίνηση έσπρωξε τον μισό φάκελο στη χαραμάδα κάτω από την πόρτα. Έπειτα σηκώθηκε ξανά όρθιος και έβγαλε τον συνδετήρα από την τσέπη του. Τον ίσιωσε και τον έχωσε προσεκτικά στην κλειδαριά. Τον έστριψε μια-δυο φορές, μέχρι που ακούστηκε ένας μικρός γδούπος από την άλλη πλευρά της πόρτας. Ο Μόενς έσκυψε ξανά και τράβηξε με προσοχή τον φάκελο, πάνω στον οποίο βρισκόταν το κλειδί. Το έχωσε στην κλειδαριά και μπήκε στο γραφείο.

Το γραφείο του Πόντους Λαουρίτσεν μύριζε ελαφρώς τσιγαρίλα. Ο Μόενς είχε έρθει εδώ άπειρες φορές, συνήθως για να ακούσει τα σχολιανά του, όμως ήταν αλλιώς να στέκεται τώρα έτσι μόνος του στο ζοφερό γραφείο, με το μεγάλο μαονένιο γραφείο, τις καρτέλες Τσέστερφιλντ και τους ζωγραφικούς πίνακες στον τοίχο, οι οποίοι απεικόνιζαν τρεις γενιές της οικογένειας Λαουρίτσεν – ο ένας με πιο αγριωπή μουτσούνα από τον άλλο. Περπάτησε αθόρυβα πάνω στο παχύ χαλί προς το χρηματοκιβώτιο, το οποίο ήταν τοποθετημένο κολλητά στο γραφείο. Απέναντί του βρισκόταν η πόρτα που έβγαζε στην αίθουσα συνεδριάσεων ήταν μισάνοιχτη. Ο Μόενς είδε τον Πόντους Λαουρίτσεν στην πέ-

ρα άκρη του μακρουλού τραπεζιού. Κράτησε την αναπνοή του και ένιωσε την καρδιά του να χτυπάει σαν τρελή καθώς κοίταζε το αφεντικό του. Ο Πόντους Λαουρίτσεν είχε την πλάτη του γυρισμένη προς το μέρος του Μόενς, με το παντελόνι του κατεβασμένο στους αστραγάλους και το γαλάζιο πουκάμισό του να κρέμεται ως τον τεράστιο, ασπρουλιάρικο πισινό του. Ένα ζευγάρι λεπτά πόδια εξέιχαν αριστερά και δεξιά. Τα νύχια των ποδιών που ακουμπούσαν πάνω στην άκρη του τραπεζιού ήταν βαμμένα ροζ, αλλά εκτός από αυτό δεν υπήρχε τρόπος να αναγνωρίσεις ποια ήταν ξαπλωμένη πάνω στο τραπέζι. Όμως ο Μόενς ήξερε τα πάντα για την ερωτική σχέση της Λισέτ και του Πόντους Λαουρίτσεν και το πώς έκαναν σεξ την ώρα του μεσημεριανού διαλείμματος κάθε Τετάρτη. Ήταν ένας δεσμός που κρατούσε κοντά έξι μήνες, και η ερωτική συνεύρεση, σύμφωνα με τη χρονομέτρηση του Μόενς, διαρκούσε οχτώ με εννιά λεπτά κάθε φορά. Ήλπιζε ότι ο Πόντους Λαουρίτσεν, παρά τα εξήντα έξι χρονάκια του, θα άντεχε. Ο Μόενς έβαλε τον κωδικό στην κλειδαριά του χρηματοκιβωτίου. Αριστερά 19, δεξιά 47, αριστερά 12, δεξιά 05. Ένας κωδικός που ήταν εξίσου εύκολος να τον θυμάσαι όσο και η ημερομηνία γέννησης του Πόντους Λαουρίτσεν. Από την κλειδαριά ακούστηκε ένα μικρό κλικ και η πόρτα του χρηματοκιβωτίου άνοιξε αργά αργά. Ο Μόενς έριξε μια ματιά στην αίθουσα συνεδριάσεων με νευρική και πρόσεξε ότι ο Πόντους Λαουρίτσεν είχε ανεβάσει ταχύτητα. Έπρεπε να βιαστεί. Στο πάνω πάνω ράφι του χρηματοκιβωτίου βρισκόταν τα κλασέρ με τους ετήσιους λογιστικούς λογαριασμούς, τόσο τους πλασματικούς για την Εφορία, όσο και τους πραγματικούς, με τις καταχωρίσεις για τη μαύρη εργασία της εταιρείας. Δίπλα στους φακέλους βρισκόταν μια στοιβα χρεόγραφα και τρεις μικρές κοσμηματοθήκες. Τα από κάτω ράφια ήταν γεμάτα λεφτά. Χαρτονομίσματα των χιλίων και των πεντακοσίων κορονών ήταν στοιβαγμένα πλάι πλάι. Η θέα τόσο πολλών χρημάτων έφερε ζαλάδα στον Μόενς. Υπήρχαν περισσότερα απ' όσα είχε υπολογίσει – εκτίμησε ότι ίσως να υπήρχε κοντά στο ένα εκατομμύριο. Άνοιξε το σακάκι του και άρχισε να χώνει τα χαρτονομίσματα στη φόδρα, την οποία είχε ξηλώσει εκ των

προτέρων, ώστε να μπορεί να κρύψει τα λεφτά στο υπερβολικά μεγάλο κοστούμι του.

«Έτσι!» ακούστηκε πίσω του. Ένα μάτσο χιλιάρικά έπεσε του Μόενς και γύρισε να κοιτάξει τρομαγμένος.

«Έτσι! Έτσι! Έτσι!» στέναξε ο Πόντους Λαουρίτσεν, προφανώς σαν πολεμική ιαχή που σηματοδοτούσε ότι η πράξη του πλησίαζε στην κλιμάκωσή της.

Όταν δε χωρούσαν άλλα μάτσα στη φόδρα του σακακιού, ο Μόενς έχωσε και τα δύο μπατζάκια του μέσα στις κάλτσες και άρχισε να ρίχνει λεφτά μέσα στο παντελόνι του, το οποίο τώρα λειτουργούσε σαν σακούλα. Όταν πήρε και το τελευταίο μάτσο από το χρηματοκιβώτιο, σηκώθηκε όρθιος και κοιτάχτηκε. Έμοιαζε με παραγεμισμένο σκιάχτρο, και προς στιγμινή μετάνιωσε για την απληστία του, ενώ ταυτόχρονα ένιωθε τα χαρτονομίσματα να τον γαργαλάνε στα μπούτια.

«Χύνω!» βόγκηξε ο Πόντους Λαουρίτσεν με μια στερνή, εξαντλημένη κραυγή. Για λιγάκι έμεινε όρθιος παραπατώντας ελαφρά, με αναποκοκκινισμένα μάγουλα και τον ιδρώτα να στάζει από το πρόσωπό του, κοιτάζοντας τα γυμνά στήθη της Λισέτ. «Πού να σε πάρει, Λισέτ, θα με πεθάνεις καμιά μέρα!» Έσκυψε και σήκωσε το παντελόνι και τις τιράντες. Προτού προλάβει η Λισέτ να πει κάτι, εκείνος έκανε μεταβολή και γύρισε στο γραφείο του. Έριξε μια γρήγορη ματιά, σαν να πρόσεξε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, αλλά το σκοτεινό γραφείο ήταν άδειο.

Ο Μόενς βρισκόταν στον ανελκυστήρα προϊόντων, ο οποίος κατέβαινε στο ισόγειο. Έγερνε πάνω στην παλέτα με τις προμήθειες του γραφείου, νιώθοντας τον ιδρώτα να τρέχει ποτάμι, όχι μόνο από νευρικότητα, αλλά και εξαιτίας του πρόσθετου στρώματος στο σακάκι του. Το τελευταίο πράγμα που έκανε πριν φύγει από το γραφείο του Πόντους Λαουρίτσεν ήταν να ξαναβάλει το κλειδί στην πόρτα. Δυστυχώς, ήταν αδύνατον να την κλειδώσει απ' έξω, οπότε απλώς έκλεισε την πόρτα. Ήλιζε ο Πόντους Λαουρίτσεν να θεωρούσε την ξεκλειδωτή πόρτα κάτι που αμέλησε ο ίδιος να

κάνει, αλλά δεν μπορούσε να είναι τελείως βέβαιος γι' αυτό. Ο διευθυντής κάλλιστα θα μπορούσε να μυριζόταν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά και να έλεγχε αμέσως το χρηματοκιβώτιο.

Ο Μόενς άνοιξε την πόρτα του ανελκυστήρα και βγήκε στο εργοστάσιο. Ο Στεφάνιακ στεκόταν με την πλάτη του γυρισμένη και φαινόταν τόσο απορροφημένος στη δουλειά του, που δεν έδινε σημασία ποιος χρησιμοποιούσε τον ανελκυστήρα. Ο Μόενς ανέβηκε βιαστικά τη σκάλα προς το γραφείο του. Αυτό που ήθελε πάνω απ' όλα ήταν να το βάλει αμέσως στα πόδια βγαίνοντας από την κύρια έξοδο, αλλά πρώτα έπρεπε να πάρει τον χαρτοφύλακα με τα εισιτήρια και το διαβατήριό του. Τα πολλά λεφτά στο παντελόνι του εμπόδιζαν το βήμα του· ένιωθε λίγο ότι περπατούσε σαν τον Τσάρλι Τσάπλιν και πως όλοι έβλεπαν ότι τα ρούχα του ήταν παραγεμισμένα με χρήματα. Ευτυχώς, κανείς δεν είχε επιστρέψει ακόμα από το μεσημεριανό διάλειμμα. Πήρε τον χαρτοφύλακά του από το γραφείο του και την επόμενη στιγμή κατέβαινε και πάλι τη σκάλα προς την έξοδο και την ελευθερία του.

«Μόενς!» ακούστηκε από τον από πάνω όροφο. «Πού τρέχεις;»

Ο Μόενς τσίτωσε και γύρισε να κοιτάξει.

Ο Καμάρο Κάστεν κατέβαινε τη σκάλα κοιτάζοντάς τον ψυχρά. «Για πού το 'βαλες;»

Ο Μόενς ένωσε τον ιδρώτα να του λούζει το μέτωπο.

«Πάω... ξέρεις, μωρέ. Είναι Τετάρτη σήμερα... Πάω να παίξω προπό... Έχω κάτι δελτία». Έδειξε τον χαρτοφύλακά του και αμέσως παρατήρησε την άκρη ενός χιλιάρικου να εξέχει από το μανίκι του. Η φόδρα πρέπει να σκίστηκε σε κάποιο σημείο, και ήταν θέμα χρόνου τότε θα άρχιζε να βρέχει λεφτά μπροστά στον Κακά. Ξεροκατάπτε.

«Ναι, ρε, το ξέρω», αποκρίθηκε ο Κάστεν και χαμογέλασε. «Περίμενε να πάρεις και τα δικά μου».

«Εννοείται. Σόρι που σε ξέχασα».

«Δεν παίζεις κι όλη σου την περιουσία, ε;» Ο Κάστεν έβγαλε δύο δελτία από την τσέπη του σακακιού του.

«Όχι, βρε, κάτι λίγα».

«Κι εσύ στην Έβερτον ποντάρεις;»

«Χι». Ο Μόενς πήρε τα δελτία του Κάστεν και άνοιξε τον χαρτοφύλακά του. Δύο χιλιάρικα έπεσαν από το μανίκι του καθώς έβαζε μέσα τα δελτία. Ευτυχώς, ήταν έξω από το πεδίο όρασης του Κάστεν. «Τα υπολογίζουμε μετά». Ο Μόενς έκλεισε τον χαρτοφύλακα και έκανε να κατέβει τη σκάλα, όταν ο Κάστεν τον έπιασε από το μανίκι.

«Λες να κάνω βλακεία όπως στοιχηματίζω;»

«Μια χαρά είναι, λέω εγώ, Κακά», απάντησε ο Μόενς και τράβηξε με προσοχή το μπράτσο του. «Η τύχη ευνοεί τους τολμηρούς, όπως λένε...»

Ο Μόενς κατηφόρισε την Οουαγκέδεν όουεν Βένεδ. Ένα τουριστικό πλοιάριο έπλεε στο κανάλι ενώ ο τουριστικός ξεναγός εξηγούσε σε τρεις γλώσσες. Ο Μόενς ένιωσε μια παγωμένη ριπή ανέμου να έρχεται από το λιμάνι. Τον δρόσιζε· και αυτό τον ηρεμούσε. Το σχέδιό του είχε, μέχρι στιγμής, στεφθεί με επιτυχία. Τώρα του έμενε μόνο μια τελευταία δουλίτσα και ύστερα θα εξαφανιζόταν.

Στις 22:30 έφτασε η υπερταχεία από την Κοπεγχάγη στον Κεντρικό Σιδηροδρομικό Σταθμό του Βερολίνου και σταμάτησε στην αποβάθρα 2. Το τρένο είχε καθυστερήσει μισή ώρα, και με το που άνοιξαν οι πόρτες, οι ταξιδιώτες ξεχύθηκαν με ανυπομονησία στην αποβάθρα και κατευθύνθηκαν στις κυλιόμενες σκάλες. Ο Μόενς κατέβηκε από το τελευταίο βαγόνι με τους τελευταίους επιβάτες. Φορούσε ένα ροζ μακό, μια ξανθιά περούκα και ένα ζευγάρι μεγάλα γυαλιά ηλίου, για να κρύβεται. Είχε αλείψει άτσαλα το πρόσωπο και τα γυμνά του μπράτσα με σπρέι μαυρίσματος, το οποίο του έδινε ένα πορτοκαλί ξεφτισμένο χρώμα.

Ο Μόενς προχώρησε στην αποβάθρα ενώ κοίταζε ψηλά την πολυώροφη αίθουσα αφίξεων. Στη βάση της κυλιόμενης σκάλας στέκονταν δύο αστυνομικοί και κοιτούσαν τους επιβάτες ενώ κουβέντιαζαν μεταξύ τους. Ο Μόενς δεν είχε ιδέα αν ήδη τον αναζητούσαν, αν ήθελε να είναι απολύτως ειλικρινής, η μεταμφίεσή του ήταν το πιο αβέβαιο μέρος ολόκληρου του σχεδίου του. Όταν κατέστρωνε τη φυγή του, του είχε φανεί έξυπνο να υποδυθεί τον τουρίστα, κι έτσι πήρε έμπνευση από τους αναρίθμητους ξένους τουρίστες που κατέφταναν με κρουαζιερόπλοια το καλοκαίρι και κατέκλυζαν το Κρεστιανσχάουν φορώντας φανταχτερά ρούχα. Εδώ, όμως, στον Κεντρικό Σιδηροδρομικό Σταθμό του Βερολίνου, ανάμεσα σε όλους αυτούς τους γκριζούς και ανώνυμους ταξιδιώτες, ξεχώριζε σαν τη μύγα μες στο γάλα, και μετάνιωσε για την επιλογή του. Αλλά οι αστυνομικοί ούτε που γύρισαν να τον κοιτάξουν καθώς ανέβαινε τη σκάλα. Ο Μόενς πίεσε τον εαυτό του να

μη γυρίσει να τους κοιτάξει, όσο κι αν το ήθελε. Συνέχισε για άλλους δύο ορόφους μέχρι τον τελευταίο με τα καταστήματα και βρήκε ένα περίπτερο που πουλούσε κάρτες κινητών, όπου αγόρασε πέντε. Άλλαξε την κάρτα SIM στο iPhone του και βγήκε στην πλατεία με την πιάτσα των ταξί, μπροστά στο πελώριο κτίριο του σταθμού.

«Ζόν... ταγκ Στράσε 15», είπε στον ταξιτζή και, για καλό και για κακό, του έδειξε τη διεύθυνση που είχε πληκτρολογήσει στις σημειώσεις του στο iPhone του.

Ο ταξιτζής ξερόβηξε και έβαλε μπροστά το ταξίμετρο. Λίγο μετά διέσχισαν τη νυχτερινή πόλη. Παρά την περασμένη ώρα, είχε αρκετή κίνηση· και ο Μόενς ένιωσε ναυτία αλλά και έναν αυξανόμενο ενθουσιασμό που βρισκόταν εκεί. Ανέκαθεν ήθελε να επισκεφτεί το Βερολίνο, το οποίο τον συνάρπαζε με τη φοβερή και τρομερή ιστορία του. Του ασκούσε μια έλξη όχι μόνο η εποχή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, αλλά και ο Ψυχρός Πόλεμος, με το Τείχος που κάποτε χώριζε την πόλη και τη χώρα.

Έβγαλε το iPhone και τσέκαρε τα e-mails του στο Yahoo. Δεν είχε καινούργια μηνύματα. Φυλλομέτρησε τις επαφές του μέχρι να βρει το «Σούμαν48». «Τα κατάφερα. Έχω φτάσει. Τι ώρα να βρεθούμε;» Επανέλαβε το μήνυμα στα αγγλικά και στα γερμανικά και ένιωσε σαν ξεναγός που προσπαθεί να γίνει κατανοητός.

Ένα τέταρτο αργότερα το ταξί τον άφησε μπροστά στη Ζόνταγκ Στράσε 15 στην περιοχή Φριντριχσχάιν. Από τα πολυάριθμα μπαρ που υπήρχαν τριγύρω και στις δύο πλευρές του δρόμου ακούγονταν οι φωνές των θαμώνων, που κάθονταν έξω πίνοντας. Η χαλαρή ατμόσφαιρα στον δρόμο τον εξέπληξε, αφού περίμενε ότι θα ήταν πιο ήσυχα. Ξαφνικά άκουσε δύο φωνές να μιλάνε στα δανέζικα, και γύρισε προς μια μικρή παρέα μεσήλικων τουριστών που περνούσαν εκείνη τη στιγμή. Ο Μόενς έσκυψε το κεφάλι και πήγε βιαστικά στην είσοδο και στον πίνακα με τα κουδούνια, όπου πάτησε το «Σμιτ». Την επόμενη στιγμή η πόρτα άνοιξε και ο Μόενς ανέβηκε στον δεύτερο με τη βαλίτσα.

«Βαριά φαίνεται», είπε ο άντρας στα γερμανικά από την είσοδο του διαμερισμάτος του. Φορούσε σορτσάκι και μακό, το οποίο αποκάλυπτε περισσότερες τρίχες στο σώμα του απ' όσες είχε στο κεφάλι.

Ο Μόενς τον χαιρέτησε με ένα νεύμα. Παραήταν λαχανιασμένος για να πει κουβέντα.

«Μη σταματάς, έχεις άλλον ένα όροφο», είπε ο άντρας και έβγαλε ένα κλειδί από την τσέπη του.

Ο Μόενς μισοκαταλάβαινε τα γερμανικά. «Πλη... ρωμή;»

«Να μου τα ρίξεις αύριο το πρωί», απάντησε εκείνος και έδειξε τη θυρίδα για την αλληλογραφία στην πόρτα. «Εσάς τους Σκανδιναβούς πάντα σας εμπιστεύομαι». Χαμογέλασε και έδωσε στον Μόενς το κλειδί.

Ο Μόενς άφησε τη βαλίτσα στη σκοτεινή είσοδο. Προχώρησε παραμέσα στο σαλόνι και άναψε το φως. Το δωάρι του θύμιζε το δικό του στην Λάνιεμπρο Γκέδε και ήταν επιπλωμένο με τα απολύτως στοιχειώδη. Χωρίς κανένα διακοσμητικό στοιχείο ή μιχλιμπίδι. Το είχε βρει σε μια από τις αναρίθμητες ιστοσελίδες στις οποίες ιδιώτες διαφήμιζαν τα ενοικιαζόμενα διαμερισμάτα τους. Οι περισσότεροι τα νοίκιαζαν μαύρα και δεν ενδιαφέρονταν να δουν ούτε ταυτότητα ούτε διαβατήριο, αρκεί να τους πλήρωνες τοις μετρητοίς. Ο Μόενς διάλεξε αυτό το διαμέρισμα επειδή δινόταν η δυνατότητα ενοικίασης για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Έγραψε στον σπιτονοικοκύρη ότι ήταν από το Όσλο και ότι ερχόταν να επισκεφτεί φίλους, αλλά δεν ήξερε για πόσο διάστημα. Ο σπιτονοικοκύρης, που χρησιμοποιούσε τον Σμιτ από κάτω σαν αχυράνθρωπο, είχε δεχτεί, αρκεί να έπαιρνε το ενοίκιο ένα δεκαπενθήμερο νωρίτερα. Παρόλο, λοιπόν, που ο Μόενς δεν ήξερε πόσο διάστημα θα χρειαζόταν να μείνει εκεί, ήταν σε κάθε περίπτωση το τέλειο κρησφύγετο.

Το επόμενο πρωί ο Μόενς βγήκε στο μικρό μπαλκόνι και κοίτα-

ξε τον δρόμο κάτω. Δεν είχε κοιμηθεί σχεδόν καθόλου. Τα πυκνά φυλλώματα των δέντρων τον εμπόδιζαν να δει τις καφετέριες, αλλά ο ήχος των θαμώνων ανέβαινε μέχρι τον όροφο του. Ο ήλιος έλαμπε στον ασυννέφιαστο ουρανό, ενώ έκανε ήδη αρκετή ζέστη. Πάρα πολλή ζέστη! Έβγαλε το iPhone από την τσέπη και τσέκαρα και πάλι αν είχε μηνύματα, αλλά ακόμα τίποτα. Άνοιξε, λοιπόν, το πρόγραμμα περιήγησης και διάβασε διαγώνια τις ιστοσελίδες διάφορων δανέζικων εφημερίδων. Καμιά τους δεν ανέφερε την υπόθεση – ούτε η *Πολιτίκεν* ούτε η *Μπερλίνσγκες Τίδενε* ούτε η *Έξτρα Μπλέδτ*. Ίσως τελικά παραήταν ασήμαντη· ή ίσως η αστυνομία είχε προτιμήσει να ερευνήσει την υπόθεση πιο μυστικά. Σκέφτηκε ότι εκείνη ακριβώς τη στιγμή μπορεί να έκαναν έρευνα στο διαμέρισμά του. Ίσως να μιλούσαν με τους γείτονες ή τους συναδέλφους του. Σίγουρα θα επικοινωνούσαν και με την οικογένειά του, αλλά δε θα τους έπαιρνε πολλή ώρα, αφού είχε μόνο μία μικρότερη αδερφή, με την οποία είχαν να ιδωθούν πάνω από έναν χρόνο. Άραγε τι θα σκεφτόταν η Λουίσε όταν η αστυνομία θα της χτυπούσε ξαφνικά την πόρτα και θα τη ρωτούσε για τον αδερφό της; Η σκέψη τού προξενούσε ντροπή – και δεν του άρεσε.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή το κινητό donήθηκε· ένα μήνυμα από την επαφή «Σούμαν48» εμφανίστηκε στην οθόνη. «*Glad that you're finally here*».*

Προς στιγμήν έφυγε από το μυαλό του η ενόχληση που είχε νιώσει όταν συλλογίστηκε την αδερφή του. Στο κάτω κάτω, τίποτε από αυτά δεν είχε σημασία τώρα που θα ξεκινούσε την καινούργια του ζωή. Άνοιξε το e-mail και διάβασε το περιεχόμενο.

* «Χαίρομαι που ήρθες επιτέλους». (Σ.τ.Μ.)

6

Το τρένο της γραμμής S7 προς Πότσταμ διέσχιζε νωχελικά το Σαρλότενμπουργκ, που λουζόταν στο φως του απογευματινού ήλιου. Ο Μόενς καθόταν στο πρώτο βαγόνι και κοίταζε έξω από το παράθυρο, περιμένοντας να δει το όνομα του επόμενου σταθμού. Παρότι οι οδηγίες στο e-mail που είχε λάβει ήταν αρκετά σαφείς, είχε λίγη νευρική μήπως δεν κατέβει στον σωστό σταθμό. Όταν μπήκαν σιγά σιγά στον σταθμό Σαρλότενμπουργκ, είδε στον χάρτη εκεί ότι είχε άλλους δύο σταθμούς μέχρι να φτάσει στο Μπερλίν-Γκρίνεβαλντ, όπου θα κατέβαινε. Ένωθε ανακούφιση που το συμφωνημένο ραντεβού ήταν εκτός πόλης, όσο πιο μακριά ήταν δυνατόν από τις παρέες Δανών στο Φριντριχσχάιν, αν και το όνομα του μέρους –Τόιφελσμπεργκ– τον τρόμαζε λιγάκι. Ήταν σχεδόν σίγουρος ότι σήμαινε «Βουνό του Διαβόλου».

Ο Μόενς είχε αφήσει την περούκα στο διαμέρισμα και αρκέστηκε να κρύβεται πίσω από τα γυαλιά ηλίου. Οι δανέζικες εφημερίδες δεν είχαν γράψει τίποτα ακόμα για την αποκοτιά του. Ούτε καν η *Κρεστιανσχάουνερν*, η συνοικιακή εφημερίδα, δεν είχε κάνει την παραμικρή νύξη. Αμφέβαλλε αν ποτέ ο κόσμος θα μάθαινε κάτι για το έγκλημά του. Αυτό βέβαια ήταν μεγάλο πλεονέκτημα για τη νέα ζωή που θα άρχιζε σε λίγο. Παρότι είχε κλέψει ένα μεγάλο ποσό, ήξερε καλά ότι τα λεφτά δε θα αρκούσαν για πάντα, αλλά έφταναν και περίσσευαν σαν αρχικό κεφάλαιο, και είχε σχέδια, πάμπολλα θαυμάσια και μεθυστικά σχέδια για το μέλλον. Όσο απέφευγε κάθε επαφή με τις αρχές, τόσο τις δανέζικες όσο και τις γερμανικές, ήταν ασφαλής.

Ύστερα από δώδεκα λεπτά κατέβηκε από το τρένο στον σταθμό Μπερλίν-Γκρίνεβαλντ. Συνέχισε προς το κτίριο του σταθμού με τον μικρό πύργο με το ρολόι και από εκεί προς το δάσος όπου βρισκόταν το Τόιφελσμπεργκ.

«Διαβολικό Φεστιβάλ» έλεγε μια πολύχρωμη αφίσα, που απεικόνιζε μια φλεγόμενη τράινα. Η αφίσα ήταν τοποθετημένη σε ένα τρίποδο έξω από το μικρό καφέ που επίσης νοίκιαζε ποδήλατα και το οποίο σηματοδοτούσε την είσοδο στο μεγάλο δάσος. Η αφίσα ανέφερε ποια συγκροτήματα και καλλιτέχνες θα συμμετείχαν στο τριήμερο φεστιβάλ χορού και μουσικής που διεξαγόταν στον καταρρηγμένο σταθμό ραντάρ στην κορυφή του Τόιφελσμπεργκ. Η ιδέα να βρεθεί ανάμεσα σε τεράστια πλήθη και να υπομείνει δυνατή μουσική δεν άρεσε καθόλου στον Μόενς, αλλά πήρε ευλαβικά το μακρύ μονοπάτι του δάσους ακολουθώντας τη σήμανση με τα χαρτονένια τόξα, που ήταν τοποθετημένα στα δέντρα ανά εκατό μέτρα.

Αφού είχε περπατήσει ένα τέταρτο, τα τόξα τον οδήγησαν στη λίμνη Τόιφελζε, η οποία βρισκόταν στους πρόποδες του λόφου. Στη σκοτεινή λίμνη αρκετοί άνθρωποι έκαναν μπάνιο. Τα χλωμά πρόσωπα και οι ασπρουλιάρικοι ώμοι τους ξεχώριζαν σαν νούφαρα μες στο μαυριδερό νερό. Δίπλα στη λίμνη απλωνόταν ένα καταπράσινο, κατάφυτο λιβάδι. Ο Μόενς εξεπλάγη αντικρίζοντας πολλούς γυμνούς ανθρώπους ξαπλωμένους στο γρασίδι να απολαμβάνουν τις τελευταίες αχτίδες του ήλιου. Στην πέρα άκρη του λιβαδιού, εκεί που ξεκινούσε το δάσος, φαινόταν μια οικογένεια αγριόχοιρων. Η μεγάλη γουρουνά και τα τρία γουρουνάκια έσκαβαν ανενόχλητα το μαλακό χώμα. Ο Μόενς δεν μπορούσε να σταματήσει να κοιτάζει τις τόσες γυμνές γυναίκες με τα μεγάλα στήθη και το μαύρο τρίχωμα ανάμεσα στα σκέλια. Πέρασε μπροστά από ένα ζευγάρι λεσβίες, που κάθονταν αγκαλιασμένες στο γρασίδι ακριβώς μπροστά του. Με εξαίρεση λίγες και όχι ιδιαίτερα αξιομνημόνευτες επισκέψεις σε πόρνες, η σεξουαλική ζωή του ήταν ανύπαρκτη. Φαντασιώσεις, όμως, είχε ανέκαθεν.

Προσπέρασε τους γυμνιστές και, μετά από δύο λεπτά, το μονοπάτι άρχισε να ανεβαίνει απότομα προς τον σταθμό ραντάρ

στην κορυφή του Τσίφελσμπεργκ. Σε λίγο άκουγε τη ζωντανή μουσική και, καθώς πλησίαζε στην κορυφή, έπεφτε πάνω σε αρκετούς επισκέπτες του φεστιβάλ στο στενό, φιδουγριστό μονοπάτι. Οι περισσότεροι ήταν πολύ νεότεροι από εκείνον και είχαν πολλά λίκυρισμα στο πρόσωπο και πολύχρωμα τατουάζ σχεδόν σε όλο το σώμα.

Όταν έφτασε στην πύλη της παλιάς στρατιωτικής βάσης, πλήρωσε αναγκαστικά τριάντα ευρώ στον εύσωμο φύλακα, ο οποίος του έβαλε στον καρπό μια κόκκινη σφραγίδα που απεικόνιζε μια τριάντα. Αν ήξερε ότι είχε συναυλία και ότι θα χρειαζόταν να πληρώσει τόσα λεφτά για να τον αφήσουν να μπει, δε θα συμφωνούσε ποτέ να συναντηθούν εκεί πάνω. Αλλά ήταν πολύ αργά για να εκνευριστεί, κι έτσι απλώς προσπέρασε τα παροπλισμένα μπούνκερ και προχώρησε προς το τεράστιο κεντρικό κτίριο με τους τρεις μεγάλους πύργους ραντάρ στην ταράτσα. Το φεστιβάλ διεξαγόταν στον χώρο μπροστά στο κτίριο, όπου υπήρχε μια μεγάλη σκηνή και ένα σωρό πάγκοι που πουλούσαν τα πάντα – από λουκάνικα και μπλουζάκια μέχρι ναργιλέδες. Σε όλη την περιοχή κυριαρχούσε η ξινή μυρωδιά χασισιού, τσίγκνας και κατρουλίλας.

Ο Μόενς στάθηκε δίπλα στην κεντρική σκάλα, όπου είχαν κανονίσει να συναντηθούν. Ο θόρυβος από τον κόσμο και τη δυνατή ροκ μουσική τον καταπτούσε. Οι άνθρωποι χόρευαν μαστουρωμένοι στον χώρο μπροστά στη σκηνή, και ο Μόενς σκέφτηκε ότι η Κριστιάνια φαινόταν μάλλον κάπως γλυκανάλατη σε σύγκριση με το θέαμα εδώ. Ήδη κάνα δυο τύποι είχαν αρχίσει να τον στραβοκοιτάζουν. Νόμιζε ότι άκουσε λέξεις όπως Στάζι ή Ναζί καθώς του έριχναν καχύποπτα βλέμματα. Ίσως να νόμιζαν ότι ήταν αστυνομικός με πολιτικά. Έβγαλε το τηλέφωνό του και πρόσεξε ότι δεν είχε σήμα. Έψαξε λιγάκι στα e-mails του για να βεβαιωθεί ότι δεν είχε διαβάσει λάθος. Όχι, οι οδηγίες ήταν σαφείς. Κοίταξε τριγύρω. Ήδη είχε μαζευτεί πολύς κόσμος τη λίγη ώρα που στεκόταν εκεί. Παρατήρησε ότι το φως λιγότευε, καθώς έδνε ο ήλιος. Η ιδέα να βρίσκεται εκεί αφού σκοτεινίαζε δεν του άρεσε καθόλου, όπως επίσης δεν του άρεσε η προοπτική να πάρει τον δρόμο της επιστροφής διασχίζοντας το μεγάλο δάσος. Πά-

νω στη σκηνή το συγκρότημα σταμάτησε και το κοινό χειροκρότησε και σφύριξε. Ο Μόενς οπισθοχώρησε σιγά σιγά. Ήθελε να κατουρήσει και έψαξε μια πινακίδα για τις τουαλέτες, αλλά, απ' ό,τι φαινόταν, οι διοργανωτές είχαν ξεχάσει αυτή τη μικρή λεπτομέρεια. Έκανε τον γύρο του κτιρίου και απομακρύνθηκε από τον χώρο του φεστιβάλ. Σε όσα σημεία δεν έκοβε ο αέρας, φύσαγε πολύ δυνατά. Ο ήχος από τους διαλυμένους μουσαμάδες πάνω στους τεράστιους θόλους των ραντάρ ακουγόταν σαν τα σκισμένα πανιά ενός πλοίου-φαντάσματος. Από τις μικρές εισόδους των σφραγισμένων αεραγωγών και τις υπόγειες εγκαταστάσεις ο άνεμος ούρλιαζε σαν προειδοποιητική κραυγή. Εκείνη τη στιγμή ο Μόενς ένιωσε ότι το Τόιφελσμπουργκ αντικατόπτριζε πιστά το όνομά του. Βρήκε βιαστικά έναν θάμνο για να κατουρήσει. Καθώς στεκόταν και έκανε την ανάγκη του, τον τύφλωσε μια στιγμιαία λάμψη από έναν δυνατό φακό. Ο Μόενς σκέφτηκε ότι κάποιος του έκανε πλάκα, κι έτσι βιάστηκε να τελειώσει. Όταν έφυγε από τον θάμνο, άκουσε κάποιον να τον φωνάζει στον αεραγωγό. Η φωνή ακουγόταν σαν ένας μακρόσυρτος, μελωδικός ψίθυρος, που ανακατευόταν με το σούσουρο του ανέμου. Πλησίασε στην είσοδο αργά αργά. Η φωνή ξανακούστηκε.

«Ποιος είναι;» είπε ο Μόενς στο σκοτάδι, νιώθοντας ελαφρώς γελοίος.

«Έλα...» ψιθύρισε η φωνή και ο άνεμος.

Ο Μόενς δίστασε προς στιγμήν και έπειτα συνέχισε στο κλιμακοστάσιο, όπου τον κατάπτε το σκοτάδι.

Οι τελευταίες ακτίδες του ήλιου έβαφαν κόκκινο τον ουρανό πάνω από τον λόφο· και το παλιό κραταιό οχυρό βυθιζόταν στο σκοτάδι. Οι τρεις πύργοι των ραντάρ ορθώνονταν προς τα σύννεφα, θυμίζοντας στο αχνό φως μια σατανική τρίαινα που σούβλιζε τον ουρανό.

Η επιφάνεια του νερού στο κανάλι είχε ανέβει ενάμισι μέτρο πάνω από τη φυσιολογική στάθμη, γεγονός που έκανε τις γέφυρες του καναλιού του Κρεστιανσχάουν να δείχνουν σαν να έχουν γονατίσει. Όλη η κυκλοφορία στις υδάτινες οδούς είχε διακοπεί εξαιτίας της ανεβασμένης στάθμης – μόνο καγιάκ ίσα που χωρούσαν να περάσουν κάτω από τα χαμηλά τόξα. Οι δύο χειμωνιάτικες καταιγίδες είχαν γεμίσει το λιμάνι· και η νεροποντή που ακολούθησε είχε γεμίσει τις δεξαμενές της πόλης, επιδεινώνοντας την κατάσταση στα συνδεδεμένα κανάλια.

Στο βρεγμένο κατάστρωμα της Μπιάνκας κάθονταν ο Ράουν και ο Εδουάρδο και έτρωγαν ισπανικό χαμόν και ομελέτα. Ο Ράουν είχε ανεβάσει τα πόδια στην κουπαστή ενώ σιγόπινε ζεστό καφέ. Έκανε ελεεινό κρύο, αλλά ήταν όμορφο πρωινό· και ο καφές και η ζεστή ομελέτα άχνιζαν σε συνδυασμό με τις ανάσες τους.

«Υπερθέρμανση του πλανήτη», είπε ο Εδουάρδο και έγνεψε προς την ανεβασμένη επιφάνεια των νερών μπροστά τους. «Όσο πάει χειροτερεύει».

«Τουλάχιστον έχουμε γλιτώσει απ' το να μας παίρνουν τ' αυτιά οι ξεναγοί με τα τουριστικά πλοιάρια, αφού δε χωράνε να περάσουν κάτω απ' τις γέφυρες».

«Ακριβό το τίμημα για λίγη ησυχία και ηρεμία, αμίγκο».

Ο Ράουν σήκωσε τους ώμους και σήκωσε ένα κομμάτι ζαμπόν από το πιάτο του, κρατώντας το πάνω από τον Μέφε. Το αγγλικό μπουλντόγκ δεν άργησε να του αρπάξει το ζαμπόν μέσα απ' τα δάχτυλα, με ένα εμφαντικό κλείσιμο των σαγονιών του.

«Ρε Ράουν, χαμόν τού δίνεις του σκύλου σου; Έχεις ιδέα πόσο το πλήρωσα;»

«Μπα, αλλά υποθέτω πως θα κοστίζει κάμποσο, αφού κατάδεχτηκε να το φάει».

Ο Μέφε έγλειψε τα σαγόνια του με ικανοποίηση ενόσω ο Ράουν του χάιδευε το κεφάλι.

Λίγο μετά ο Ράουν σηκώθηκε από την καρέκλα του, έκλεισε το φερμουάρ του δερμάτινου μπουφάν του ως τον λαιμό και ανέβασε την κουκούλα στο κεφάλι του.

Ο Εδουάρδο τον κοίταξε. «Πού πας;»

«Έχω ραντεβού σε δέκα λεπτά».

«Βρήκες δουλειά;» ρώτησε ειρωνικά.

«Έχω να πάω στο διαμέρισμα. Ο μεσίτης βρήκε αγοραστή».

Ο Εδουάρδο σήκωσε τα φρύδια. «Κι άλλον;»

Ο Ράουν κατένευσε. «Ο δέκατος όγδοος σε τρεις μήνες. Ουρά κάνουνε για να το αγοράσουν».

«Τότε γιατί δεν τους το πουλάς;»

Ο Ράουν δεν απάντησε.

«Ράουν, άντε επιτέλους προχώρα στη ζωή σου. Γιατί δεν αφήνεις τον μεσίτη να κανονίσει την αγοραπωλησία;»

«Αυτό κάνω. Απλώς τον βοηθάω. Δεν τον πειραζει...» Ο Ράουν σήκωσε την κούπα από το τραπέζι και πέταξε ό,τι απέμεινε από τον καφέ στο λιμάνι.

«Να 'ρθω κι εγώ;»

«Τι δουλειά έχεις εσύ;»

«Όπα, ηρέμησε! Έτσι το 'πα...»

«Σε παρακαλώ, άσε με στην ησυχία μου». Ο Ράουν γύρισε από την άλλη και κοίταξε την προβλήτα. Ακόμα δεν είχε συνηθίσει τελείως την ανεβασμένη στάθμη, χάρη στην οποία τώρα βρισκόταν στο ίδιο ύψος με την αποβάθρα. «Γνωστή σου;»

Ο Εδουάρδο γύρισε στην καρέκλα και κοίταξε το γκριζο Fiat 500 με τον μορνοντό υφασμάτινο ουρανό, που ήταν σταθμευμένο στην άλλη πλευρά του δρόμου.

«Μπα, αλλά πολύ θα το 'θελα».

Στο τιμόνι καθόταν μια λεπτή γυναίκα λίγο πριν τα σαράντα.

Φαινόταν κοιμητή. Όταν η γυναίκα πρόσεξε ότι και οι δύο κάθονταν και την κοιτάζαν, έβαλε μπροστά το αυτοκίνητο.

«Καθόταν ώρα εκεί;» ρώτησε ο Εδουάρδο.

«Δεν έχω ιδέα», απάντησε ο Ράουν και σήκωσε τους ώμους. «Αλλά ήταν εκεί και πριν από δύο μέρες».

Η γυναίκα πάτησε γκάζι και ο Εδουάρδο παρακολούθησε το αυτοκίνητο με τα μάτια καθώς αυτό κατηφόρισε την Οουαγκέδεν νέδεν Βένεδ.

«Δεν έχεις χάσει το παλιό ένστικτο του μπάτσου».

«Αυτό ποτέ δε χάνεται. Έλα, Μέφε!» είπε ο Ράουν και χτύπησε ελαφρά τον μηρό του. Ο σκύλος ξεφύσηξε σαν ατμομηχανή μέχρι να σηκωθεί και να σύρει τα πόδια του απρόθυμα προς το αφεντικό του.

«Σίγουρα δε θες να 'ρθω κι εγώ;»

«Και τότε ποιος θα πλύνει τα πιάτα;»

Ο Εδουάρδο διαμαρτυρήθηκε ηχηρά, ενώ ο Ράουν πήδηξε στην προβλήτα κρατώντας τον Μέφε αγκαλιά. Ήταν αρκετά σίγουρος ότι σε λίγη ωρίτσα ο Εδουάρδο θα πεταγόταν στο δικό του σκάφος, που ήταν αγκυροβολημένο μπροστά στην Μπιάνκα, και θα παρόταγε τα άπλυτα πιάτα.

Ο Ράουν κατηφόρισε την Ντρόνινγκς Γκέδε και έβγαλε το κλειδί του διαμερίσματος καθώς έφτανε στην είσοδο της πολυκατοικίας του. Στο θυροτηλέφωνο ίσα που έμενε ένα κομματάκι από το αυτοκόλλητο που κάποτε έγραφε το όνομα της Εύας και το δικό του· το μόνο που χρειαζόταν ο νέος ιδιοκτήτης ήταν ένα σχετικά μυτερό νύχι για να αφαιρέσει και το τελευταίο ίχνος τους.

Έβαλε το λουρί στο περιλαίμιο του Μέφε, γνωρίζοντας ότι θα αναγκαζόταν να τον ανεβάσει σέρνοντάς τον σε όλη τη σκάλα. Όταν έφτασαν στον δεύτερο, η ηλικιωμένη γειτόνισσα του από κάτω ορόφου άνοιξε την πόρτα. Τα χοντρά γυαλιά που φορούσε μεγέθυναν τα μάτια της Κέτι, κάνοντάς την, σε συνδυασμό με τα γαλαζωπά μαλλιά της, να μοιάζει με έντομο. Ο Ράουν τη χαιρέτησε ευγενικά.

Η ηλικιωμένη γυναίκα τού έγνεψε μετρημένα. «Πολλά πέρα-δώθε σήμερα».

«Πρέπει να πέρασε ο μεσίτης μου με κάναν δυο πιθανούς αγοραστές».

«Πάλι; Συνεχώς βροντοχτυπάνε τα πόδια τους εκεί πάνω, κοτεύουν να μου γκρεμίσουν τον πολυέλαιο».

«Δεν ήξερα ότι έχεις πολυέλαιο».

Η Κέτι ανοιγόκλεισε τα μάτια και έκλεισε την πόρτα. Ο Ράουν συνέχισε στον επόμενο όροφο, όπου είδε την είσοδο του διαμερίσματος του μισάνοιχτη. Πήρε βαθιά ανάσα προτού σπρώξει την πόρτα και μπει μέσα. Στο πάτωμα της εισόδου υπήρχε ένα βουναλάκι από διαφημιστικά. Είχε εδώ και πολύ καιρό μεταφέρει την ταχυδρομική διεύθυνσή του στην Μπιάνκα, όπου κατά κανόνα η αλληλογραφία του προσγειωνόταν στο κατάστρωμα, αλλά το τσουνάμι διαφημιστικών είχε σταθεί αδύνατον να το ανακόψει. Από την κουζίνα ακούγονταν φωνές, και την επόμενη στιγμή πρό-

βαλε το κεφάλι του μεσίτη στο άνοιγμα της πόρτας. Το επαγγελματικό του χαμόγελο έσβησε μόλις αντίκρισε τον Ράουν. «Γεια σου, Τόμας Ράουνσχολτ», χαιρέτησε με μισή καρδιά.

Ο Ράουν κατένευσε και πλησίασε πηδώντας πάνω τον σωρό από διαφημιστικά. Ο μεσίτης, που λεγόταν Κγελ Τρεχαγυρευόπουλος, ίσιωσε την ασημί γραβάτα του, η οποία κρεμόταν σαν ψόφιο φίδι, με το κεφάλι να ακουμπάει στην κοιλιά του. Χαμήλωσε τη φωνή του και είπε: «Είχα την εντύπωση ότι είχαμε συμφωνήσει να δείχνω εγώ το διαμέρισμα».

«Ναι, ναι, φυσικά. Απλώς είπα να περάσω και να δω πώς πάει».

«Μια χαρά πάει. Μέχρι τώρα». Έριξε ένα βλέμμα αποδοκιμασίας στον Μέφε. «Αλλά δε βοηθάει στην πώληση να φέρνεις κι αυτόν εδώ».

Ο Ράουν κούνησε το κεφάλι του. «Τι εννοείς; Όλοι συμπαθούν τον Μέφε».

Ο Κγελ έκανε μια χειρονομία στον Ράουν να κατεβάσει τη φωνή του λιγάκι. «Φυσικά, αφού είναι... αξιαγάπητος. Αλλά τα διαμερίσματα είναι σαν τα αυτοκίνητα: τα κατοικίδια ρίχνουν την τιμή».

«Ναι, ε;» Ο Ράουν έκανε ένα βήμα προς την κουζίνα, αλλά ο Κγελ του έκλεισε τον δρόμο, ακουμπώντας την παλάμη του απαλά στο στέρνο του.

«Τόμας, ίσως πρέπει ν' αποφασίσεις πόσο διατεθειμένος είσαι να το πουλήσεις. Καταλαβαίνω ότι είναι δύσκολη υπόθεση να φύγεις από ένα διαμέρισμα που αγαπάς, αλλά...»

Ο Ράουν σήκωσε τους ώμους του. «Δε μου πολυαρέσει αυτό το διαμέρισμα, οπότε...»

«Κι όμως έχουμε βρεθεί επανειλημμένα σ' αυτήν εδώ την κατάσταση, μ' έναν αγοραστή να είναι έτοιμος να πληρώσει την τιμή προσφοράς, κι εσύ, παρ' όλ' αυτά, να τον απορρίπτεις».

«Μ' αφού πρέπει να είναι ο κατάλληλος...»

«...αγοραστής, ναι, το έχω καταλάβει. Το ερώτημα είναι αν υπάρχει κατάλληλος αγοραστής για σένα».

Ο Ράουν τον κοίταξε σκεπτικός. «Ακούω τι μου λες, Κγελ. Και είμαι περισσότερο από πρόθυμος να το πουλήσω...»

Εκείνη τη στιγμή βγήκε από την κουζίνα ένας νεαρός ξανθός

άντρας με σκούρο μπλε κοστούμι. «Κοιτάξτε, υπάρχουν πολλά πράγματα που πρέπει να γίνουν εδώ μέσα», είπε επιτηδευμένα. «Οπότε από αυτή την άποψη απαιτείται και προσφορά για οικοδομικές εργασίες. Δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι η τιμή προσφοράς είναι η σωστή, με όλο τον σεβασμό».

Ο Ράουν κοίταξε έντονα τον νεαρό. Τον έκοψε για δικηγόρο, λογιστή, τραπεζικό, ή ίσως μεσίτη, πιο πετυχημένο από τον Κγελ, αν τους έκρινε και τους δύο με βάση το κοστούμι τους. Όπως και να είχε, ο τύπος ήταν ένα αχώνευτο μαλακιστήρι, με υπερβολικά πολλά λεφτά και υπερβολικά κακούς τρόπους. «Κοίτα, κανείς δε σε αναγκάζει να το αγοράσεις με το ζόρι», είπε ο Ράουν. Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν· και έπεσε ψύχρα.

Ο Κγελ εμφάνισε το επαγγελματικό του χαμόγελο. «Όχι, όχι, ευτυχώς ζούμε σε ελεύθερη χώρα», είπε και έσκασε ένα νευρικό γελάκι. «Μήπως καλύτερα να δούμε και το υπόλοιπο διαμέρισμα; Από εδώ είναι μια πραγματικά όμορφη και φωτεινή κρεβατοκάμαρα και ένα άλλο δωμάτιο που προσφέρεται για παιδικό δωμάτιο». Έδειξε προς το τέρμα του διαδρόμου, κάνοντας τον νεαρό να τον ακολουθήσει.

Ο Ράουν τους κοίταξε. Δεν είχε καμιά αντίρρηση οι άνθρωποι να είναι διαφορετικοί, αλλά, όπως πήγαιναν τα πράγματα, παραείχαν μαζευτεί γραβατωμένοι σε αυτή τη γειτονιά. Μ' αυτόν τον ρυθμό, η βόρεια Σχέλαν σύντομα θα άδειαζε από γιάπηδες. Είχε ήδη αποφασίσει πως όταν ο Κγελ θα τέλειωνε την περιήγηση στο διαμέρισμα, θα του έλεγε να γυρίσει στο μεσιτικό του και να ψάξει άλλον υποψήφιο αγοραστή.

Ο Ράουν έσπρωξε την πόρτα του καθιστικού και μπήκε μέσα. Ξαφνιάστηκε όταν αντίκρισε μια νεαρή γυναίκα να στέκεται με την πλάτη γυρισμένη και να κοιτάζει έξω από το παράθυρο ενώ ένα αγοράκι τής τραβούσε ανυπόμονα το χέρι. Όταν το αγόρι πρόσεξε τον Ράουν και τον Μέφε, κόλλησε πάνω στο πόδι της μητέρας του. Η γυναίκα γύρισε και χαμογέλασε στον Ράουν. Η κοιλιά της αποκάλυπτε ότι ήδη ήταν έγκυος στο δεύτερο.

Ο Ράουν τη χαιρέτησε. «Μήπως θέλεις να κάτσεις;» ρώτησε και έδειξε τον ανοιχτόχρωμο καναπέ.

«Όχι, είμαι μια χαρά. Νόμιζα ότι μόνο εμείς θα βλέπαμε το διαμέρισμα. Κι εσύ γι' αυτό ήρθες;»

«Το αντίθετο. Εγώ θέλω να το πουλήσω. Έχω ζηήσει εδώ χρώνια ατελείωτα – καλά, ας μην υπερβάλλω», είπε χαμογελώντας.

Εκείνη κατένευσε και έριξε άλλη μια ματιά στο καθιστικό. «Είναι ωραίος χώρος, αν...»

«Αν το φτιάξει κανείς. Ξέρω ότι του λείπουν διάφορα, αλλά, απ' την άλλη, βρίσκεται σε πολύ καλό σημείο». Χαμογέλασε και άνοιξε διάπλατα τα χέρια του. «Δεν το λέω για να το πουλήσω, αλλά πάντοτε απολαμβάναμε τη θέα στους προμαχώνες».

Το αγόρι είχε ξεθαρρέψει και άπλωσε το χέρι του προς τον Μέφε.

«Μάουνους, μην αγγίζεις ξένα σκυλιά».

«Δε δαγκώνει, το πολύ πολύ να σε γεμίσει σάλια». Ο Ράουν χαμογέλασε στο αγοράκι. «Μέφε τον λένε».

«Μέφε», επανέλαβε το αγόρι. Η γυναίκα το άφησε, κι έτσι το αγόρι χάιδεψε το σκυλί, που χάριξε με την απρόσμενη προσοχή.

«Γιατί λοιπόν αφήνετε το διαμέρισμα;»

Η αμεσότητά της αιφνιδίασε τον Ράουν. Σήκωσε τους ώμους. «Επειδή εμείς δεν είμαστε πια δύο».

«Συγγνώμη που ρώτησα», είπε εκείνη και κοκκίνισε.

«Δεν υπάρχει λόγος να ζητάς συγγνώμη. Περάσαμε καλά εδώ όσο ήμασταν μαζί. Είναι φανταστική γειτονιά. Σαν όαση μες στην πόλη». Εκείνη τη στιγμή χτύπησε η καμπάνα του ναού του Σωτήρα, λες και είχαν κάνει παραγγελία.

Η γυναίκα ξαναγύρισε προς το παράθυρο και κοίταξε τους προμαχώνες με τα γυμνά δέντρα και το νερό στην τάφρο από πίσω τους. «Νομίζω ότι μπορείς να παρακολουθήσεις το πέρασμα των εποχών όταν κάνεις βόλτα στους προμαχώνες».

«Το φαντάζομαι».

Ξαφνικά η γυναίκα θύμισε στον Ράουν την Εύα, έτσι όπως στεκόταν σ' εκείνο το σημείο και έλαμπε όμορφη και λεπτεπίλεπτη με το φως από πίσω της. Του ήρθε να πάει κοντά της και να την αγκαλιάσει από τη μέση, να τη σφίξει πάνω του και να μυρίσει τα μαλλιά της.

Εκείνη τη στιγμή μπήκαν στο σαλόνι ο Κγελ και ο νεαρός. Απ' ό,τι φαινόταν, το τελευταίο μέρος της περιήγησης στο διαμέρισμα δεν είχε βελτιώσει τη διάθεση του άντρα. «Μωρό μου, τι λες; Φεύγουμε;»

Η γυναίκα γύρισε προς το μέρος του και χαμογέλασε. «Μου αρέσει αυτό το διαμέρισμα, Χένρικ. Είναι τέλειο!»

«Αλλά, μωρό μου, μήπως καλύτερα να...»

Η γυναίκα σήκωσε λιγάκι το σαγόνι της, με αποτέλεσμα να κοιτάξει τον άντρα της από ψηλά.

«Θα είναι πολύ ωραία να ζήσουμε εδώ».

«Οκέι, τέλεια», αποκρίθηκε εκείνος δαγκώνοντας το χείλος του. «Αφού το λες...»

«Πολύ καλό νέο, δε βρίσκεις, Τόμας;» χαμογέλασε νευρικά ο Κγελ.

Ο Ράουν κοίταξε τον νεαρό άντρα. Εξακολουθούσε να μην τον συμπαθεί και να μην του αρέσει η προοπτική να αναλάβει αυτός το διαμέρισμά του. «Πιθανώς», απάντησε ο Ράουν και γύρισε ξανά προς τη γυναίκα και το παιδί.

«Είμαι βέβαιος ότι θα περάσετε όμορφα σ' αυτό το σπίτι. Συγχαρητήρια για την αγορά».

Δέκα λεπτά αργότερα ο Ράουν βρισκόταν μόνος του στο διαμέρισμα, μαζί με τον Μέφε. Ακόμα δεν είχε συνειδητοποιήσει πλήρως ότι είχε μόλις πουλήσει το διαμέρισμά του. Ήταν αρκετά σίγουρος ότι ο Κγελ θα ολοκλήρωνε την αγοραπωλησία σαν σίφουνας, όχι μόνο για να εξασφαλίσει το ποσοστό του, αλλά και για να μη χρειαστεί να έχει ξανά την παραμικρή επαφή με τον Ράουν. Άφησε το βλέμμα του να περιπλανηθεί στο μεγάλο, φωτεινό καθιστικό, όπου η σκόνη είχε κατακαθίσει σαν παχύ στρώμα πάνω στα λιγοστά έπιπλα. Η αναπνοή του έβγαζε αχνούς και ήταν σαν να βρισκόταν σε μαυσωλείο – το μαυσωλείο της Εύας. Πάντως, ήταν πραγματικά σίγουρος ότι το νεαρό ζευγάρι θα έφτιαχνε ένα ζεστό σπίτι εκεί μέσα – το είχε δει ξεκάθαρα στα χαμογελαστά μάτια της γυναίκας. Ο Ράουν κοίταξε αφηρημένα το παρκέ μπροστά στον καναπέ. Κάποτε εκεί πέρα υπήρχε ένα γυάλινο τραπέζι, προτού γίνει θρύψαλα από το κορμί της Εύας.

Εκεί πέρα την είχε βρει δολοφονημένη, με το κεφάλι της ανοιγμένο από έναν διαρρήκτη. Ο σκούρος λεκές από το αίμα της εμφανίστηκε και πάλι μπροστά του. Όσο κι αν είχε τρίψει το παρκέ, όσο κι αν είχαν περάσει πάνω από δύο χρόνια από τον θάνατό της, αυτή η εικόνα δεν έλεγε να φύγει.

«Πάμε, Μέφε», είπε και βγήκε από το σαλόνι τραβώντας το σκυλί.

9

Ο συνταγματάρχης Χάουσερ κατέβασε το παράθυρο του Lada και έδειξε την ταυτότητά του. Ο φύλακας την άρπαξε και την κοίταξε με μισό μάτι, ενώ με το άλλο παρατηρούσε τον Χάουσερ, ο οποίος είχε το βλέμμα στραμμένο ίσια μπροστά. Λίγο μετά ο φύλακας του επέστρεψε την ταυτότητα, ενώ η βαριά μπάρα μπροστά απ' το αυτοκίνητο σηκώθηκε. Ο Χάουσερ συνέχισε στον δρόμο που περνούσε ανάμεσα στις σκοτεινές, τεράστιες πολυκατοικίες, οι οποίες ανήκαν όλες στο Υπουργείο Κρατικής Ασφάλειας. Τα είκοσι δύο κτίρια στέγαζαν το μεγαλύτερο μέρος των πρακτόρων της Ασφάλειας, που διαμοιραζόταν σε είκοσι διαφορετικές μεραρχίες, η καθεμία με ειδικό πεδίο αρμοδιοτήτων. Ο Χάουσερ πάροκαρε μπροστά στο Κτίριο 7 – εκεί στεγαζόταν το δικό του τμήμα. Βγήκε από το αυτοκίνητο και πήγε στην κεντρική είσοδο, όπου άλλος ένας φύλακας ζήτησε να δει την ταυτότητά του.

Η έντονη μυρωδιά του πλαστικού δαπέδου σε χρώμα μουσταρδί τον αφηνιδίαζε κάθε φορά, στις σπάνιες περιπτώσεις που επισκεπτόταν το τμήμα. Είχαν ήδη περάσει πάνω από πέντε μήνες από την τελευταία φορά που είχε έρθει εδώ. Ο Χάουσερ πήρε τη σκάλα και ανέβηκε στον πρώτο όροφο, όπου βρισκόταν το Τμήμα Ζ. Το τμήμα αποτελούσε βιτρίνα για την 8η Μεραρχία, η οποία είχε ως αρμοδιότητα διάφορα επιχειρησιακά καθήκοντα, όπως παρακολουθήσεις και ανακρίσεις. Μόνο ένας πάρα πολύ κλειστός κύκλος ανθρώπων γνώριζε την ύπαρξη του Τμήματος Ζ· όλοι οι άλ-

λοι της Κρατικής Ασφάλειας πίστευαν ότι τα γραφεία ανήκαν σε ένα υποτιμήμα της 3ης Μεραρχίας, η οποία ήταν παράρτημα της Υλικοτεχνικής Διοίκησης. Στην πραγματικότητα, όμως, ο Χάουσερ και οι άλλοι εργαζόμενοι του Τμήματος Ζ ασχολούνταν με εσωτερικές και πολιτικές υποθέσεις. Υποθέσεις στις οποίες οι ίδιοι οι εργαζόμενοι της Ασφάλειας ή τα μέλη του Ενιαίου Σοσιαλιστικού Κόμματος Γερμανίας εμπλέκονταν σε εχθρικές προς το κράτος δραστηριότητες. Στα εννέα χρόνια που ο Χάουσερ ήταν διορισμένος στο Τμήμα Ζ είχε ασχοληθεί με πάνω από εκατό διαφορετικές υποθέσεις. Οι περισσότερες είχαν μοιραία έκβαση για τους ενόχους.

«Τα χάλια σου τα μαύρα έχεις, Χάουσερ», είπε ο Βάλτερ Στράους με την ασθματική και αιώνια λαχανιασμένη φωνή του. Ο αρχηγός τον κοίταξε με τα υγρά μάτια του, τα οποία ίσα που διακρίνονταν στο ολοστρόγγυλο πρόσωπό του. Έμοιαζε με υπερμέγεθες μωρό, έτσι όπως καθόταν πίσω από το γραφείο του, ντυμένος με μια στολή στρατηγού που του έπεφτε πολύ μικρή, ενώ τα χοντρά δάχτυλά του ψαχούλευαν σ' ένα βαζάκι για να πιάσουν το τελευταίο ζελεδάκι.

«Κάθισε», είπε και έδειξε την καρέκλα που ήταν τραβηγμένη μπροστά στο γραφείο.

Ο Χάουσερ αμέσως κατάλαβε ότι δεν τον είχε φωνάξει για μια συναδερφική κουβεντούλα, γιατί σε τέτοια περίπτωση θα του πρόσφερε βότκα και μια θέση στον καναπέ. Ξεκούμπωσε το παλτό του, άφησε τον χαρτοφύλακά του γερμένο στο πόδι της καρέκλας και κάθισε.

«Πού κρυβόσουν; Ήταν αδύνατον να σε βρούμε».

«Έλυσα ένα πιεστικό πρόβλημα».

«Ευχαριστώ, περισσότερα δεν μπορώ να πω. Ο Ρατάτσικ δεν είναι ευχαριστημένος με τα ποσοστά θνησιμότητας στο σωφρονιστικό του ίδρυμα στο Χοχενσενχάουζεν».

Ο Χάουσερ σήκωσε τους ώμους. «Αν οι δικοί του ανακριτές ήταν λιγάκι πιο αποτελεσματικοί, θ' αποφεύγαμε τέτοιου είδους επεισόδια. Τρεις μήνες είχαν τον Λέο Ντάντσιχ και τον ανέκριναν χωρίς αποτέλεσμα, για να μην αναφερθώ καν στο γεγονός ότι

οι άνθρωποι του Λέο στο μεταξύ έσκαφαν τούνελ ίσαμε το Σαρλότενμπουργκ», είπε ειρωνικά.

«Τους έχει πιάσει νευρική στη φυλακή. Ο Ρατάλτσικ δε θέλει να τραβάει την προσοχή».

«Ποια προσοχή; Ο άνθρωπος διευθύνει μια κρυφή φυλακή, την ύπαρξη της οποίας αγνοεί ο λαός. Νομίζω ότι μπορεί να αισθάνεται απολύτως ασφαλής».

«Στην εποχή που ζούμε δεν έχουμε την πολυτέλεια να διαπράττουμε σφάλματα. Είναι άκρως σημαντικό να κρατάμε τη φωλιά μας καθαρή». Ο Στράους χαλάρωσε την πράσινη γραβάτα της στολής του. Παρά τη ζέστη που είχε στο γραφείο, δεν έκανε καμία κίνηση να ανοίξει το παράθυρο πίσω του.

«Ο Λέο πέθανε από πνευμονία», απάντησε ο Χάουσερ. Έγειρε, έπιασε τον χαρτοφύλακά του, τον άνοιξε και έβγαλε το πιστοποιητικό θανάτου του Λέο Ντάντσιχ. «Υπογεγραμμένο από τον γιατρό της φυλακής της Πομερανίας», είπε και άφησε το πιστοποιητικό πάνω στο τραπέζι, μπροστά στον Στράους. «Οι συγγενείς του Λέο παρέλαβαν αντίγραφο και τους γνωστοποιήθηκε ότι η κηδεία έχει ήδη γίνει».

«Κι άλλη πνευμονία;» Ο Στράους χτύπησε νευρικά τα στρουμπουλά δάχτυλά του πάνω στο γραφείο. «Όπως φαίνεται, έχει πέσει ολόκληρη επιδημία. Τι έγινε με τους ανθρώπους του; Τους συλλάβατε;»

«Η υπόθεση είναι κάπως πιο περίπλοκη. Η παρακολούθησή μας αποκάλυψε ότι μεταξύ των λιποτακτών υπάρχουν αρκετά εξέχοντα πρόσωπα Υπουργείου Εσωτερικών, καθώς και μερικά μέλη του κόμματος».

Το σαγόνι του Στράους άνοιξε τόσο πολύ, που κόντεψε να του φύγει, ενώ με το ένα χέρι έψαχνε στα τυφλά ζελεδάκια στο άδειο βάζο.

«Σκατά...»

«Ναι, δεν είναι ωραίο...»

«Σκατά κι απόσκατα!» επανέλαβε ο Στράους. «Δεν ξέρω τι είναι χειρότερο! Κι άλλη σήραγγα στην καρδιά του Βερολίνου ή κομματικά μέλη που θέλουν να το σκάσουν; Θα μας σφάξουν όταν

μαθευτεί! Ρίχνουμε νερό στον μύλο της αντιπολίτευσης, με καταλαβαίνεις, Χάουσερ; Καταλαβαίνεις ότι πρώτη φορά από το 1953 υπάρχει σκατο-αντιπολίτευση σ' αυτή τη χώρα;» Άνοιξε το συρτάρι του γραφείου και έβγαλε άλλη συσκευασία με ζελεδάκια, σκίζοντας πυρετωδώς το σελοφάν. «Με όσα συμβαίνουν γύρω μας στην Πολωνία, την Ουγγαρία και τη Σοβιετική Ένωση, με την γκλάσνοστ και την περεστρόικα, καθόμαστε πάνω σε αναμμένα κάρβουνα!» Έχωσε δύο ζελεδάκια στο στόμα και έριξε τα υπόλοιπα στο βάζο. «Όλη η υφήλιος μας παρακολουθεί, και τα πάντα εξαρτώνται από εμάς... από την Ασφάλεια. Το συνειδητοποιείς;»

«Απολύτως». Ο Χάουσερ πήρε βαθιά ανάσα. «Αλλά δε θα μαθευτεί».

«Τι εννοείς; Τέτοια πράγματα πάντα μαθαίνονται».

«Όχι».

«Σίγουρα δεν... δεν εκτέλεσες... μέλη του κόμματος, ε;» Κατάπιε τα ζελεδάκια του.

Η ταραγμένη διάθεση του Στράους άρχισε να εκνευρίζει τον Χάουσερ.

«Φυσικά και όχι. Δεν είμαι διατεθειμένος να υπογράψω τη θανατική μου καταδίκη, που να πάρει!»

«Τότε;»

«Τη νύχτα της 18ης προς 19η Ιουλίου η πρώτη ομάδα λιποτακτών αποπειράθηκε να διαφύγει μέσω της σήραγγας στη Ρουπίνες Στράσε. Συνολικά ήταν δεκατέσσερα άτομα. Ακριβώς τρία λεπτά αφού οι πρώτοι απ' αυτούς μπήκαν στο συνεργείο, έφτασε μια διμοιρία συνοριοφυλάκων της 20ής Μεραρχίας, οι οποίοι έλαβαν θέσεις έξω από το συνεργείο. Το αποτέλεσμα ήταν οι συνένοχοι του Λέο Ντάντσιχ ν' ακολουθήσουν τους λιποτάκτες και να μπουκιά αυτοί στη σήραγγα».

«Δηλαδή τους άφησες να το σκάσουν;»

«Ναι, μέχρι τη στιγμή που υπολόγιζα ότι θα είχαν φτάσει περίπου στα μισά της σήραγγας, μήκους εκατόν σαράντα μέτρων. Τότε έβαλα τρία από τα φορητά της συνοριοφυλακής να κάνουν βόλτες πέρα-δώθε παράλληλα με τον πρώτο φράχτη».

«Κι οι λιποτάκτες;»

«Θάφτηκαν ζωντανοί. Οι δονήσεις από τα φορητά, που ζύγιζαν τόνους, προκάλεσαν την κατάρρευση της σήραγγας».

Ο Στράους χαμογέλασε για πρώτη φορά από την ώρα που είχε αρχίσει η συζήτησή τους. «Κατάλαβα. Εξαιρετικό! Τέλεια δουλειά, Χάουσερ».

«Ευχαριστώ».

«Και η αναφορά για την υπόθεση;» Λοξοκοίταξε τον χαρτοφύλακα του Χάουσερ.

«Πώς να υπάρξει αναφορά για μια ανύπαρκτη υπόθεση;»

Ο Στράους κατένευσε. «Και τώρα;»

«Τώρα τι;» Σήκωσε τους ώμους του. «Τώρα θα βρω καινούργια υπόθεση. Έχουμε έναν-δυο που τους παρακολουθούμε».

Ο Στράους έγειρε βαριά στην καρέκλα του. «Ίσως δεν είναι ώριμες οι συνθήκες για ν' ανοίξεις νέα υπόθεση. Μήπως καλύτερα να περιμένεις λίγο;»

«Να περιμένω τι;» είπε ο Χάουσερ και κούνησε το κεφάλι. «Οι ταξικοί προδότες δεν περιμένουν».

«Φυσάει καινούργιος άνεμος. Όχι μόνο στο εξωτερικό, αλλά και μέσα στο ίδιο το κόμμα – ακόμα και στα ανώτατα κλιμάκια».

«Τι προτείνεις;»

«Έχεις σκεφτεί να γίνεις σύμβουλος;»

Ο Χάουσερ άλλαξε πόδι και ίσιωσε την τσάκιση στο παντελόνι του. «Για κάποιες άλλες μεραρχίες;»

«Περισσότερο είχα κατά νου τους συντρόφους μας στο εξωτερικό».

Ο Χάουσερ τον κοίταξε εμβρόντητος. «Δεν ήξερα καν ότι εξακολουθούμε να στέλνουμε ανθρώπους μας στο εξωτερικό».

«Ω ναι, ναι. Στην Κεντρική Αμερική, σε κάποια από τα νέα αφρικανικά κράτη και, φυσικά, στην Κούβα. Υπάρχουν πολλοί που χρειάζονται την εξειδικευμένη τεχνογνωσία μας».

«Ευχαριστώ, αλλά δε μ' ενδιαφέρει. Το έργο μου είναι στο Τμήμα Ζ».

Ο Στράους έγειρε πίσω στην καρέκλα και σταύρωσε τα χέρια του πάνω στην κοιλιά του.

«Πήγα κι εγώ στην Κούβα. Πριν από πολλά χρόνια, προτού

συσταθεί το Τμήμα Ζ. Πραγματικά τη συνιστώ αυτή τη χώρα. Φανταστικό ρούμι, πούρα μεγάλα σαν μπράτσα, ωραίο κλίμα... και, φυσικά, οι γυναίκες τους. Όλες τους είναι πολύ συντροφικές. Έχεις πάει ποτέ με μαύρη;»

«Γιατί αυτό το ξαφνικό ενδιαφέρον να με στείλεις στην άλλη άκρη του πλανήτη;»

Ο Στράους τον αγνόησε και συνέχισε την ονειροπόληση.

«Εκείνες οι γυναίκες δεν είναι καθόλου σαν τις δικές μας. Το δέρμα τους είναι πιο κοκκώδες και σκληρό. Ο θάμνος στα σκέλια τους είναι πολύ πυκνός και μυρίζει καπνό. Κι όσο για την κλειτορίδα τους, είναι μεγάλη σαν κουκούτσι δαμάσκηνου. Φοβερή! Ειλικρινά σου λέω, φοβερή!»

«Θα κλείσει το Τμήμα Ζ;»

Ο Στράους κοίταξε τον Χάουσερ θλιμμένα. «Δεν ξέρω. Αλλά είναι πάρα πολύ πιθανό. Και μπορεί να πέσουν κεφάλια όταν αναζητηθούν αποδιοπομπαίοι τράγοι».

«Αποδιοπομπαίοι τράγοι; Για ποιο λόγο; Εμείς είμαστε ήρωες, που να πάρει!»

«Ναι, είμαστε ήρωες», απάντησε ο Στράους – καθόλου πειστικά.

«Είναι λάθος αυτό!»

«Έτσι είναι η πολιτική».

«Επαναλαμβάνω, είναι λάθος!» Ο Χάουσερ θέλησε να του πει τι γνώμη είχε για τους πολιτικούς της χώρας, αλλά συγκρατήθηκε. Ανέπνευσε βαριά από τη μύτη. «Εκτός αν με διατάξεις να φύγω, σκοπεύω να παραμείνω στη θέση μου. Να βρω καινούργια υπόθεση. Κάτι μεγάλο».

«Πολύ ωραία». Ο Στράους χαμογέλασε ήρεμα. «Αλλά να προσέχεις, Χάουσερ».

Ο Χάουσερ κατένευσε και σηκώθηκε από την καρέκλα. Χαιρέτησε στρατιωτικά τον Στράους και ύστερα βγήκε από το μικρό σκοτεινό γραφείο. Δεν ήταν νευρικός. Πολλά χρόνια τώρα ήξερε να φυλάει τα νώτα του. Πάντοτε έπαιρνε προφυλάξεις για να αποφεύγει τους εχθρούς του – και τους εξωτερικούς και αυτούς που βρίσκονταν κοντά του, μέσα στην Κρατική Ασφάλεια. Υπέ-

βαλλε όσο λιγότερες αναφορές γινόταν και ποτέ δεν έβαζε την υπογραφή του σε κάτι που θα μπορούσε να τον ενοχοποιήσει σε σχέση με εγκληματικές ενέργειες. Όσο λιγότερα υπηρεσιακά σημειώματα, τόσο το καλύτερο. Η μανία της Ασφάλειας να αρχειοθετεί τα πάντα αποτελούσε αδυναμία, σύμφωνα με τη δική του άποψη. Ήταν καλύτερο να ζει κανείς στη σκιά. Αυτό ήταν το καλύτερο όπλο τους. Επέστρεψε στο αυτοκίνητό του και κάθισε πίσω απ' το τιμόνι. Του φαινόταν αδιανόητο να κλείσουν το Τμήμα Ζ. Κούνησε το κεφάλι του με την εξωφρενική ιδέα και έβαλε μπρος. Θα ήταν σαν να έκλειναν την ίδια τη Στάζι· κι αυτό δε θα συνέβαινε ποτέ. Έβαλε πρώτη και πέρασε μπροστά από το Κτίριο 1, όπου στεγαζόταν η διοίκηση. Όσο πιο γρήγορα έβρισκε μια νέα μεγάλη υπόθεση, τόσο το καλύτερο.

Ο Ράουν περπατούσε στον προμαχώνα μες στη νεροποντή. Ο Μέφε προσπαθούσε να συμβαδίζει, αλλά έμενε πίσω εξαιτίας των κοντών ποδιών του. Όταν έφτασαν στην Ενυδρίδα, μπήκαν μέσα βιαστικά. Παρότι ήταν ακόμα πρωί, το παλιό μπαρ ήταν γεμάτο θαμώνες, οι οποίοι είχαν αναζητήσει καταφύγιο από τη βροχή και εκμεταλλεύονταν την κακοκαιρία σαν δικαιολογία για να πιουν την πρώτη μπίρα της μέρας. Ο Ράουν κατέβασε την κουκούλα της κολεγιακής του και σκούπισε το πρόσωπό του ενώ συνέχισε μέχρι την μπάρα. Σε ειρωνική αντιδιαστολή με τη βροχή που έριχνε έξω και το διαβόητο σκοτάδι της Ενυδρίδας, το τζουκμποξ Wurlitzer στη γωνία έπαιζε απτότητα το εύθυμο τραγούδι του Κιμ Λάρσεν «Σούσαν, γαλάζια σαν τον ουρανό».

Ο Τζόνσον εμφανίστηκε σαν σκιά στο άνοιγμα της πόρτας του πίσω μέρους του μαγαζιού. Στη μεγάλη γροθιά του κρατούσε ένα λεπτεπίλεπτο φλιτζανάκι του καφέ. «Γεια σου, Ράουν», μουρμούρισε και πήγε με βαρύ βήμα στην μπάρα.

«Πιάσε μια μπίρα, να 'σαι καλά». Ο Ράουν κάθισε στο ψηλό σκαμνί και κατέβασε το φερμουάρ του δερμάτινου μπουφάν του. Έβγαλε ένα μάτσο χαρτονομίσματα. «Λέω να πληρώσω και τα χρωστούμενα. Για λέγε, τι χρωστάω;»

Ο Τζόνσον γούρλωσε τα μάτια του και τα πυκνά φρύδια του σηκώθηκαν αντικρίζοντας τα πολλά χαρτονομίσματα, αλλά δε μίλησε. Έβγαλε μονάχα ένα τσιγάρο από το πακέτο που ήταν αφημένο στην μπάρα. Η φλόγα του αναπήρα φώτισε στιγμιαία το πρόσωπό του, προτού χαθεί πίσω από ένα σύννεφο καπνού. «Υπο-

θέτω ότι οι μπάτσοι έχουν πάψει να σου δίνουν μισθό, οπότε τι έγινε; Λήστεψες καμιά τράπεζα;»

«Πούλησα το διαμέρισμα. Όχι ότι έχουν μπει ακόμα τα λεφτά, αλλά η τράπεζα ανέβασε την πίστωσή μου.»

Ο Τζόνσον άνοιξε το μπουκάλι και ακούμπησε την μπίρα μπροστά στον Ράουν. «Να σου πω συγχαρητήρια;»

Ο Ράουν ήπιε μια γουλιά. «Δεν ξέρω. Πάντως τα χρήματα τα χρειάζομαι και τα παραχρηιάζομαι.»

«Βρήκες πού να μείνεις;»

«Αφού έχω την Μπιάνκα.»

Ο Τζόνσον άφησε το φλιτζάνι. «Μη μου πεις ότι σκέφτεσαι να μετακομίσεις μόνιμα στο παλιό σκαρί, ε;»

«Γιατί όχι; Όλο τον χειμώνα τον έβγαλα εκεί και μια χαρά τα πήγα. Τώρα που έχω λίγα λεφτάκια θα μπορέσω να τη σουλουπώσω.»

«Αν θες τη γνώμη μου, δε μου φαίνεται καλό σαν σχέδιο.»

«Ούτε και πρόκειται να το κάνω. Εξάλλου, όταν αγόρασα την Μπιάνκα, έβαλα το διαμέρισμα υποθήκη για το δάνειο. Τώρα που το πούλησα, πρέπει να ξεπληρώσω το δάνειο.»

Ο Τζόνσον έριξε τη στάχτη του στο τασάκι. «Δηλαδή αντάλλαξες το διαμέρισμά σου με τη θέα στον προμαχώνα για μια παλιά μηχανότρατα;»

«Μπορείς να το πεις κι έτσι.»

«Ο καθένας με τα γούστα του.» Ο Τζόνσον κούνησε το κεφάλι του.

Ο Ράουν άδειασε το μπουκάλι και το ακούμπησε βαριά στην μπάρα. «Τι χρωστάω;»

«Γρήγορα την ήπιες.»

«Έχω υποσχεθεί στον μεσίτη να τακτοποιήσω τα τελευταία πράγματα στο διαμέρισμα. Για να του δώσω το κλειδί σήμερα.»

«Έχεις χώρο για όλα αυτά στο σκάφος σου;»

Ο Ράουν κοίταξε το πάτωμα. «Μπα, τα περισσότερα τα έχω ήδη πετάξει. Για την ακρίβεια, το μόνο που μένει είναι... τα προσωπικά πράγματα της Εύας, ξέρεις, ρούχα, τέτοια... Κι ύστερα είναι έτοιμο το διαμέρισμα.» Άνοιξε διάπλατα τα χέρια του και ση-

κώθηκε από το σκαμνί. Ο Μέφε ρουθούνισε κουρασμένα και φάνηκε να μη θέλει να σηκωθεί από τη θέση του δίπλα στο σκαμνί. «Λέγε ρε, τι σου χρωστάω;»

«Κερνάει το μαγαζί», απάντησε ο Τζόνσον και πήρε το άδειο μπουκάλι. «Κι όσο για τον βερεσέ σου, δε σκοπεύεις να βάλεις πλώρη για πουθενά προς το παρόν. Ας πούμε ότι κι εδώ σου ανεβάσαμε την πίστωση».

Οπλισμένος με ένα ρολό μαύρες σακούλες σκουπιδιών, ο Ράουν επέστρεψε στο διαμέρισμα. Ήταν μάλλον ανακουφιστικό που έβλεπε τα δωμάτια άδεια, θαρρείς και ο απογυμνωμένος χώρος είχε καθαρίσει από τις τελευταίες αναμνήσεις του φριχτού εγκλήματος που είχε συμβεί εκεί μέσα. Ο Ράουν είχε πουλήσει την επίπλωση για 4.500 κορόνες στον Φλίτε Φιν, έναν έμπορο μεταχειρισμένων ειδών από το Χάσλεου, αρκεί να τα έπαιρνε όλα, ακόμα και όσα δεν άξιζαν τίποτα. Ο Φλίτε Φιν δεν παζάρευε καθόλου την τιμή, κι έτσι ο Ράουν υπολόγισε ότι η επίπλωσή του πρέπει να είχε μια άλφα αξία στην αγορά. Διάλεξε επίτηδες έναν έμπορο που ζούσε μακριά από το Κρεστιανσχάουν, ώστε να μην τύχει ποτέ να αντικρίσει τα έπιπλα της Εύας σε κάποια από τις βιτρίνες των πολυάριθμων αντικερί της γειτονιάς του. Το μόνο που ζήτησε από τον Φλίτε Φιν ήταν να μην αγγίξει την ντουλάπα στο υπνοδωμάτιο.

Ο Ράουν άνοιξε τα φύλλα της ντουλάπας και κοίταξε τα ράφια και τις κρεμάστρες, όπου κρέμονταν τα παλτά και τα φορέματα της Εύας στη σειρά. Για μια αστραπιαία στιγμή μετάνιωσε που δε ζήτησε από τον Φιν να τα πάρει κι αυτά. Από την άλλη πλευρά, δεν άντεχε στη σκέψη ότι ένας ξένος άνθρωπος θα ψαχούλευε τα προσωπικά πράγματά της. Πρόσεξε το μπλε φόρεμα που κρεμόταν ανάμεσα σε δύο παλτά και το έβγαλε από την ντουλάπα. Το κράτησε μπροστά του και χάιδεψε με την ανάστροφη της παλάμης του το λεπτό, απαλό ύφασμα. Αυτό φορούσε την πρώτη φορά που την είδε. Εκείνη την πρώτη φορά που η Εύα πέρασε μπροστά από την Μπιάνκα. Του φαινόταν σαν να είχε συμβεί σε μια άλλη

ζωή. Δίπλωσε το φόρεμα με προσοχή. Η Εύα είχε πεθάνει πριν από δύο χρόνια κι εκείνος ακόμα δεν έλεγε να προχωρήσει στη ζωή του. Έκοψε μια σακούλα σκουπιδιών από το ρολό και έβαλε προσεκτικά το μπλε φόρεμα μέσα, κάτω κάτω. Στη συνέχεια άρχισε να αδειάζει τα ράφια, κατεβάζοντας τα μπλουζάκια, τις μπλούζες και τα εσώρουχα. Όταν γέμισε την πρώτη σακούλα, πήρε δεύτερη και συνέχισε. Άρχισε να τα μαζεύει πιο γρήγορα, τραβώντας παλτά, μπουφάν, παντελόνια και φορέματα από τις κρεμάστρες και χώνοντάς τα στις σακούλες. Έπρεπε να ξεμπερδέψει με αυτή την ιστορία γρήγορα γρήγορα, χωρίς δισταγμούς, ακριβώς όπως τραβάς έναν λευκοπλάστη από μια πληγή.

Έβαλε τις τρεις σακούλες ρούχα που μάζεψε μπροστά στην πόρτα της εισόδου και γύρισε πίσω στην τελευταία ντουλάπα. Αν και το ευκολότερο θα ήταν να πετάξει τις σακούλες στα σκουπίδια πίσω στην αυλή, την τελευταία στιγμή αποφάσισε να τις πάει στο κατάστημα μεταχειρισμένων ρούχων στην Άμαμπρο Γκέδε. Το να δωρίσει τα ρούχα στην Πρόνοια της Δανέζικης Εκκλησίας θα ήταν ακριβώς αυτό που θα ήθελε η Εύα. Όσο ζούσε βοηθούσε τους πάντες και, κατά την άποψή του, ήταν πάντοτε καλόκαρδη. Ήξερε ότι θα τον πονούσε φριχτά αν μια μέρα πετύχαινε κάποια γυναίκα στον δρόμο να φοράει τα φουστάνια της Εύας, αλλά σε αυτή την περίπτωση ας ήταν αυτό το τίμημα προκειμένου να κάνει μια καλή πράξη.

Καθώς έβαζε το τελευταίο της παλτό στη σακούλα, ένα κινητό έπεσε από την τσέπη στα πόδια του. Το σήκωσε· ήταν ένα παλιό Nokia με κεραία. Προσπάθησε να το ενεργοποιήσει, αλλά είχε μείνει από μπαταρία. Δε θυμόταν να το είχε δει ποτέ· και δεν ήταν καν βέβαιος ότι ήταν της Εύας. Η γυναίκα του είχε ένα από τα πρώτα iPhone, και μάλιστα συνέχεια χρειαζόταν να της δείχνει πώς να το χρησιμοποιεί. Ούτε να μετρήσει δεν μπορούσε τις φορές που η Εύα πατούσε κατά λάθος την οθόνη και έπαιρνε τηλεφωνο αυτόν ή άλλους. Χαμογέλασε με τη σκέψη, μέχρι που θυμήθηκε ότι ο διαρρήκτης που τη σκότωσε της έκλεψε και το iPhone, μαζί με το ρολόι της, το πορτοφόλι της και έναν φορητό υπολογιστή. Κανένα από αυτά τα τιμαλφή δεν είχε επανεμφανιστεί,

και ο δράστης, παρά το εντονότατο κυνηγητό που είχε εξαπολύσει ο ίδιος ο Ράουν αλλά και όλη η δύναμη της αστυνομίας, παρρέμενε ασύλληπτος. Το μόνο που ήξερε για την ταυτότητά του ήταν ότι πρέπει να ανήκε σε μια από τις συμμορίες ληστών από την Ανατολική Ευρώπη, οι οποίες εκείνη την εποχή λυμαίνονταν τη γειτονιά, και ότι είχε φύγει εκτός Δανίας εδώ και πολύ καιρό.

Ο Ράουν έχωσε το κινητό στην τσέπη. Δεν ήθελε να σκέφτεται άλλο αυτή την καταραμένη υπόθεση. Ήξερε από πικρή πείρα ότι, αν δεν έδωχνε από το μυαλό του αυτές τις σκέψεις, θα κατέληγε σε ένα ζοφερό σκοτάδι απ' το οποίο μπορούσε να βγει μόνο με κροπίνοντας, και ειλικρινά είχε κουραστεί να πίνει μέχρι να χάσει τις αισθήσεις του ώστε να ξεχάσει. Σήκωσε τη σακούλα και την πήγε μαζί με τις άλλες. Ίσως να ήταν το τηλέφωνο της δουλειάς της ή ένα που είχε προτού αγοράσει το iPhone και που το είχε ξεχάσει. Θα έβλεπε αν μπορούσε να βρει φορτιστή για να λύσει το μυστήριο. Αν ανήκε στο δικηγορικό γραφείο στο οποίο η Εύα εργαζόταν πριν πεθάνει, θα το επέστρεφε στους δικαιούχους. Και τότε επιτέλους θα λυτρωνόταν.

Ενας μοναχικός λογιστής, ο Μόενς Σλότσολμ, καταφεύγει στο Βερολίνο έχοντας κατακραστεί χρήματα της εταιρείας του. Σχεδιάζει να συναντήσει μυστικά κάποιον, αλλά εξαφανίζεται χωρίς να αφήσει κανένα ίχνος.

Ο πρώην ντετέκτιβ Τόμας Ράουνσχολτ, ο αποκαλούμενος και «Ράουν», βασανίζεται ακόμα από τον τραγικό θάνατο της Εύας, της συντρόφου του. Όταν η γοητευτική αδερφή του Μόενς, η Λουίσε, του αναθέτει να βρει τον αδερφό της, ο Ράουν ανακαλύπτει ότι και άλλοι άντρες έχουν εξαφανιστεί μυστηριωδώς στο Βερολίνο, για να βρεθούν λίγο αργότερα πνιγμένοι.

Ο Ράουν και η Λουίσε, αναζητώντας τον δολοφόνο, έχουν να παλέψουν με τον χρόνο: ο Μόενς ίσως είναι ακόμα ζωντανός. Η έρευνά τους τους οδηγεί σε μια παλιά υπόθεση, λίγους μήνες πριν από την πτώση του Τείχους του Βερολίνου το 1989, στην οποία εμπλεκόταν ένας βίαιος πράκτορας της Στάζι. Κι ενώ ο Ράουν θέτει την ίδια τη ζωή του σε κίνδυνο, ένα νέο στοιχείο στην υπόθεση δολοφονίας της Εύας ανατρέπει τα πάντα...

*Το δεύτερο μέρος
της αστυνομικής
σειράς με τον
ντετέκτιβ Ράουν,
μια ανατριχιαστική
μύηση στον υπόκοσμο
της Σκανδιναβίας
και όχι μόνο.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1540-6

9 786180 115406

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 4520

ΓΙΑ ΚΑΤΑ ΣΥΡΡΟΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ